

พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์

กรรมภา สลิตอัสดง

สาว (เกือบ) สวยแสนซ่า
ที่หายกล้ำไป 'จีบ' คุณอามาเฟีย

พื ม ๒ ค ๑

สำนักพิมพ์

สุริยรีแห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๘๖๐

ลิตีอัสตง

ผู้เขียน : กรรณิกา

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม ๒๕๖๒

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3637-0

ราคา ๓๑๕ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกสบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ครันย์รัชต์ ชัยโยธินเวช
บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เมฆาภิพัชร
ออกแบบปก : อนุวัชร์ บัวกิ่ง รูปเล่ม : โยชิตา กรกิจเจริญ
พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการฝ่ายการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร.สุวิทย์ภูมิ โลภิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลภิตสถาพร ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกขะไชย
บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ

วศ.ประพนธ์ เรืองณรงค์

Sataporn Books

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมใบรายการขอคืนการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔, ๕๖

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

ตอนที่พี่ บก. ชวนมาทำโปรเจกต์ครบรอบยี่สิบปีที่ให้ลงเน้นอาชีพได้อาชีพหนึ่ง ผู้เขียนก็ตอบนันทว่าอยากเขียนอาชีพอะไรดี ที่แรกเลยผู้เขียนอยากเขียนอาชีพนักฟุตบอลต่อ เพราะมีตัวละครที่ค้างไว้ แต่จะคู่กับอาชีพอะไรดีละ นักกายภาพบำบัดก็เหมือนจะเคยเห็นผ่านตามาเยอะแล้ว เลยคิดไปถึงนักโภชนาการ แต่เมื่อมาตริก็ตรงดิ่งๆ ด้วยความที่ผู้เขียนอยากกลับมาเขียนแนวโรแมนติค-คอมเมดี้-แอกชั่น แฝงไปด้วยการสืบสวนเหมือนที่เคยเขียนในชุดหน่วยซีลหรือแฟนทอม จากนั้นฟุตบอลจึงมากลายเป็นพระเอกในเรื่อง *ลลิศอัสดง* นี่แทน

กรินทร์ หรือ แกรี่ เหลียง เป็นตัวละครที่นักอ่านประจำคงเคยผ่านตามาบ้างจากเรื่อง *เสนกลดลรัก* และ *เสนเล่ห์กลรัก* หนุ่มมาดเข้มหน้าึงพูดน้อยแต่ด้อยหนัก ทั้งยังเป็นหนุ่มใหญ่สโตร์ ‘เด็ดดีที่ไม่ได้แปลว่าพ่อ’ แบบที่สาวๆ กำลังนิยมกัน และเมื่อนักอ่านเชียร์ให้เขียนพระเอกเองเยอะมาก

ผู้เขียนจึงตัดสินใจหยิบเขียนของน้องเนยขึ้นมาก่อน แล้วรอเรื่องใหม่หมด เพราะเดิมทีมีแผนว่าจะเขียนเรื่องของมารขาวและมารดำ เเดนนิส-ศิริล

อาร์ชาวิน อยู่แล้ว ประกอบกับช่วงนั้นมีข่าวสารที่เข้ามาอย่างต่อเนื่องอย่างทารุณ เพื่อแลกกับคอปย์ในดาร์กเว็บ ทำให้ผู้เขียนสนใจเรื่องดาร์กเว็บและ อาชญากรรมทางไซเบอร์ขึ้นมา จึงขยายเส้นเรื่อง วางพลอตใหม่หมด ซีรีส์ ชุด 'The Game' นี้จึงประกอบไปด้วยเรื่อง สลิตอัสตง เกมกลบฏพิพท์ และ ปราบรักษากัมเทพ เป็นแนวโรแมนติก-คอมเมดี้-แอคชั่น ผ่างด้วยการสืบสวน ทั้งสามเรื่องค่ะ

ส่วนอาชีพที่จะลงลึกนั้นคืออาชีพของนางเอก ลัลณ์ลลิตเป็น 'นักกำหนดอาหาร' หลายคนจะสับสนอาชีพนักกำหนดอาหารกับนักโภชนาการ ซึ่งคล้ายกันมาก แต่ทำงานคนละส่วนกัน ตัวผู้เขียนเองมีเพื่อนสนิทที่คบกัน มาตั้งแต่มัธยม (จริงๆ อยู่โรงเรียนเดียวกันมาตั้งแต่อนุบาลนะ ฮา) ทุกวันนี้ ประกอบอาชีพนักกำหนดอาหาร คบกันมาทั้งชีวิตจนถึงวันนี้ผู้เขียนก็ยัง ไม่เข้าใจสเกลงานของเพื่อนอยู่ดี จึงคิดว่าอาชีพนี้น่าสนใจมาก และตกลง ที่จะเขียนเกี่ยวกับอาชีพนี้ค่ะ

ทุกครั้งที่เขียนหนังสือ ผู้เขียนต้องขอบคุณสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาส ผู้เขียนเสมอ ขอขอบคุณพี่ บก. และพี่ๆ กองบรรณาธิการทุกท่านที่ช่วยกัน ทำให้งานออกมาเรียบร้อยสวยงามเสมอ ขอขอบคุณคุณสุมลภาญจน์ นักกำหนดอาหารโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งที่เอื้อเฟื้อข้อมูลให้ ถามเรื่องเคส ไหมก็หามาให้ตลอด มีเคสไหนน่าสนใจก็แนะนำและหาเอกสารมาประกอบ ให้ หามาเยอะมาก แต่ใช้จริงไม่เยอะ เพราะไม่อยากให้หนักจนเกินไป แค่อายากให้รู้จักและรู้วิธีการทำงาน สเกลงานของนักกำหนดอาหารเท่านั้น

นอกจากนี้ผู้เขียนต้องขอบคุณพ่อแม่ ครอบครัว ที่ให้การสนับสนุน ขอขอบคุณพี่ๆ ณัฏฐา พี่หิ่ง ชลธิมา นักเขียนรุ่นพี่ที่คอยให้กำลังใจจนเขียน งานสำเร็จทุกเรื่อง และที่สำคัญ...ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ยังไว้วางใจงาน ของกรรมาภมาเสมอ ผู้เขียนสัญญาว่าจะตั้งใจเขียนทุกเรื่องเพื่อให้สมกับความ ไว้วางใจของนักอ่านค่ะ

หมายเหตุ: ชื่อบุคคลและสถานที่ในเรื่องเป็นเพียงสิ่งสมมุติเพื่อความ

บทนำ

ประตูห้องปิดลงอย่างเงียบเชียบ แต่กระนั้นก็ยังชัดเจนในโสตประสาทของคนฟัง

แผ่นอกกว้างขยับขึ้นลงเป็นจังหวะสม่ำเสมอคล้ายเจ้าตัวกำลังหลับสนิท ทว่าความจริงแล้วตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง

เปลือกตาที่ระกอบด้วยขนตาหนาเลี่ยนผู้หญิงยังแอบเปิดขึ้นซ้าๆ นัยน์ตาสีน้ำตาลคมเข้มล้าลี้มองไปรอบตัว แล้วหยุดที่ชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่บนโซฟาข้างเตียงผู้ป่วยในโรงพยาบาล

“การแสดงให้เห็นได้นี้ แกรี่” ชายที่สวมสูทสีดำพูดแล้วเงยหน้าจากสมาร์ทโฟนในมือ เผยให้เห็นใบหน้าคมเข้ม นัยน์ตาเป็นประกายพราวระยับ

แกรี่ เหลียง หรือกรินทร์ มองคนที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘อดีตเจ้านาย’ พวงตำแหน่งญาติของตัวเองด้วยสายตาที่สื่อความนัยได้ว่า ‘ถ้าคนอย่างเขา ‘แสดง’ เก่ง แล้วอย่างครีลล่ะ เรียกว่าอะไร

“เมื่อก่อนเห็นอยากกลับมาหาน้องสาวแทบตาย ทำไมเดี๋ยวนี้กลับหนีน้องเสียล่ะ” อดีตเจ้านายถาม

สำหรับกรินทร์แล้ว ทั้งชีวิตเขาเหลือเฟือเพียงพี่สาวและน้องสาวแค่สองคน ซึ่งทั้งคู่ต่างก็เป็นฝั่งเป็นฝา มีครอบครัวที่อบอุ่นมั่นคง เป็นแม่ของหลานๆ เขาได้อย่างดีเยี่ยม เท่ากับไม่มีอะไรต้องห่วงอีก โดยเฉพาะน้องสาวอย่างนินดา เขาไม่ยอมให้น้องสาวต้องรับรู้หรือกลุ้มใจเวลาเขาได้รับผลกระทบจาก ‘งาน’ ที่ทำอยู่ประจำ

ดังนั้นเมื่อนินดาพากรินทร์มา หลานสาววัยสามขวบกว่ามาเยี่ยมลุงอย่างเขาจึงแสร้งทำเป็นหลับไปเสีย เพราะไม่อยากเห็นสีหน้าแววตาเป็นกังวลของน้องสาว

ถึงกระนั้นกรินทร์ก็ไม่พูดไม่ตอบดีดเจ้านาย ทำเพียงมองนิ่งๆ แล้วเบนสายตาไปยังช่องกระดานสีขาวสะอาดที่วางอยู่ข้างเตียง และรู้ได้ทันทีว่าเป็นของใคร

“ส่งมาที่เพนต์เฮลล์ของคุณเมื่อวานนี้เอง” คิริลบอกเนบๆ แต่เน้นนินดาเป็นประกายล้อเลียน เพราะรู้ ‘ความลับ’ ของอีกฝ่ายดี

“นี่มันยุคไหนแล้วแกล้ คุณยังชอบใช้จดหมายอยู่อีกหรือ เปิดเผยตัวตนได้แล้วนา ได้ข่าวว่าเด็กคนนั้นก็ใช้ได้ยุ่นะ” กรินทร์ไม่ใช่แค่มีอหิวาคนสนิท แต่ตอนนั้นแทบจะเป็นเพื่อนและครอบครัวอีกคน ถึงกรินทร์จะอายุมากกว่าหลายปีก็เถอะ

คนที่นอนเจ็บอยู่บนเตียงโรงพยาบาลอินเตอร์แ่งหนึ่งยังไม่พูดไม่จา มือหนักอึ้งไปหยิบช่องกระดานขึ้นมาเปิดอ่านข้อความ แล้วเก็บจดหมายไว้ดังเดิมภายในเวลาไม่ถึงนาที

“เธอว่ายังไงบ้างล่ะ” คิริลถามพร้อมกับยิ้มมุมปาก เพราะรู้ว่าจะไม่มีความได้ยื่นคำตอบเรื่อง ‘เด็กคนนั้น’ จากปากกรินทร์

คณูถามยั้งหนึ่ง แล้วส่ายหน้าเบาๆ

“คุณจะไปงานรับปริญญาเธอก็ได้นะ”

“หมดหน้าที่ของผมแล้ว” กรินทร์บอกเสียงเรียบ แล้ววางซองจดหมายลงอย่างไม่ดี

“ก็ตามใจ” คิริลยกไหล่คล้ายไม่แยแสแล้วพูดต่อ “คุณทำงานกับผมมาหลายปีแล้ว จนตอนนี้คุณก็มีงานเป็นของตนเอง พักบ้างก็ได้ แต่ช่วงนี้... ผมรู้ว่าไม่ควรขอให้คุณทำอะไรอีก แต่เรื่องนี้เรื่องใหญ่มากจริงๆ”

คนเจ็บตัวตกกลับมามองคิริลทันทีที่ได้ยินคำว่า ‘เรื่องใหญ่’ และอีกอย่าง...เขารู้ดีว่าคนอย่างคิริลไม่เคย ‘ขอร้อง’ ใครเหมือนตอนนี้

ชายหนุ่มประสานสายตากันอย่างรู้ใจ ทั้งกรินทร์และคิริลต่างก็รู้คำตอบของอีกฝ่ายแล้ว

ตัวอย่าง

๑

Daddy Long Legs

ชื่อ ‘ลัลน์ลลิต’ แปลว่า สาวงาม

‘สาวงาม’ นั่งหน้านิวส์ควมวอดอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ เช็กรูปวันรับปริญญาที่ช่างภาพส่งมาให้แล้วก็แทบกรี๊ด เพราะแต่ละรูปที่ได้มาไม่เห็นสวยเหมือนคนอื่น ๆ เลย

นี่อีตาช่างภาพโฆษณาเกินจริงซะไหม เข้าข่ายหลอกลวงผู้บริโภคชัดๆ!

หญิงสาวคิดอย่างเคืองๆ เธอลงทุนเอาเงินเก็บที่จะเตรียมไว้ซื้อเครื่องสำอางแบรนด์ดังมาจ้างช่างภาพในวันสำคัญที่สุดในชีวิต คิดว่าจะได้ภาพสวยๆ แต่นี่อะไร ธรรมดาமாக

“ดูหน้าเข้า” เสียงเข้มของชายหนุ่มดังขึ้นจากด้านหลัง ไม่ต่างจากเชื้อไฟที่ไหม้ให้โศกในใจหญิงสาวลูกโซน

“ก็ดูสิเหนี่อ” บัณฑิตหมาดๆ ร้องอย่างขัดใจ เธอหันไปหาตุวตุล หรือ ‘เหนี่อ’ เพื่อนสนิทที่นั่งซอหน้าหลัง แล้วจิ้มลงบนหน้าจอแมคบุ๊กของตัวเองแรงๆ “ดูรูปฉันสิ แกดูสารรูปฉันสิ”

“รูปก็สวยดีนะลัลณ์ แกจะเรื่องมากทำไม” ชูตลถาม ดวงจรีได้รูปตามแบบฉบับคนไทยเชื้อสายจีนมองหน้าจอแมคบุ๊กที่ปรากฏรูปวันรับปริญญาของหญิงสาว ซึ่งครึ่งหนึ่งเป็นรูปคู่กับเขาเสียส่วนใหญ่ ไม่ใช่เพราะเรียนจบมาพร้อมกัน แต่เพราะเขาเป็นหนึ่งในเพื่อนสนิทอันแสนน้อยนิดของเธอต่างหาก

“ฉันไม่เถียงนะว่าองค์ประกอบภาพสวย ถ่ายภาพได้อาร์ตมากอย่างกับพระเวดดิ้งของฉันกับแก” สาวที่ถูกเรียกว่า ‘ลัลณ์’ หรืออีกนัยคือ ‘ลัลณ์-ลลิต’ ตอบเสียงแข็ง แล้วจิ้มหน้าจอแรงๆ พลังป่วนซ름 “แต่แกดูหนังหน้าฉันสิ ดูสิเหนือ”

“อ้อ” ชูตลหัวเราะลั่น ไม่สนใจหน้าตึงๆ ของหญิงสาวเลย

“หัวเราะอะไร”

“หัวเราะแกนั่นแหละลัลณ์” ชูตลหนุ่มกลืนหัวเราะจนไหล่กว้างสะท้านไหว “แกโทษช่างภาพได้ยังไง ที่แกต้องโทษคือเบ้าหน้าแกเองมากกว่านะเว้ย”

คราวนี้ลัลณ์ลลิตชะงักไปทันที แล้วพยักหน้าคล้อยตาม

“ช่างแต่งหน้าฝีมือห่วย ขนาดฉันเหมาซาแนลมาให้แต่งยังแต่งออกมาดูไม่ได้”

“ใจคอแกจะไม่โทษเบ้าหน้าตัวเองเลยหรือ”

“ปากหรือนั่น” ลัลณ์ลลิตทำตาโต “แกลืมหรือเปล่าว่าชื่อฉันแปลว่าสาวงาม ฉันสวยย่ะ!”

“แกไปเอาความมั่นใจมาจากไหนหนะลัลณ์” หนุ่มหล่อหน้าขาวตั้งข้อสังเกต รู้จักกันมาหลายปี ก็เห็นลัลณ์ลลิตเป็นคนอย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร จริงอยู่ที่หญิงสาวไม่ได้หน้าตาแย่ ตรงกันข้าม เธอก็หน้าตาดีในระดับหนึ่ง แต่ไม่ได้สวยส่งราวนางงามจักรวาลอย่างที่เจ้าตัวคิดเข้าข้างตัวเองเลยสักนิด

“สองกระຈກก็รู้แล้ว” สาวมันตอบชุดถ้อยชุดคำ

“เปลี่ยนชื่อเป็นนาร์ซิสซัส^๑เถอะ” ชูวตลว่าเข้าใจ แต่จะเข้าหัวสาวมัน
ลัคนิดหรือก็ไม่ ทั้งยังพยักหน้าหน้าตาเฉย

“ก็เหมาะกับคนสวยๆ แบบฉันดี”

“ถ้าอย่างนั้นขอเพิ่มเติมอีกหน่อย ไปหาจิตแพทย์เถอะวะ แกน่าจะ
เป็นนาร์ซิสซัส^๒แล้วละ”

“ปากคอเราะร้ายมากเหวี่ยง ฉันยังไม่ถึงขั้นนั้นนะ” คนหลงตัวเอง
ตัวดตามองค้อน แล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเตรียมโทร. ออกอย่างรวดเร็ว
“เดี๋ยวไม่ไปหาป้ามาแก้ด้วยเลยนี่ แล้วก็จะโทร. ไปแฉด้วย เรื่องที่แก...”

“หยุดเลยไอ้ลลัน” ชูวตลรีบคว้ามือเพื่อนไว้ แล้วยื่นข้อเสนอทันที
“ไปกับฉันหน่อยนะ เดี่ยวเหมาเคาน์เตอร์เครื่องสำอางของชาแนลให้เลย”

“อยากได้ลิปของอีฟ แชนด์ ด้วย ลิปเข้มเด็ดมาก เหมือนกินเลือด
หมาดำมาเลย”

“เออๆ” หุ่นหน้าขาวรับปาก “อยากได้อะไรให้หมดเลย แต่ไปหาป้า
เป็นเพื่อนหน่อย”

“ก็แค่นั้น” ลลันลลิตยิ้มเจ้าเล่ห์ จากนั้นจึงปิดแมคบุ๊กและคว้ากระเป๋า
สะพายเตรียมพร้อม

“แหกขังไม่โหด่างภาพแล้วหรือไอ้ลลัน”

“อือ” หญิงสาวทำหน้าตาย “ก็เดี๋ยวได้เครื่องสำอางใหม่ก็สวยแล้ว”

“เฮ้อ...” เจอความงกของสาวสุดมันเข้าไป ชูวตลก็ได้แต่ถอนหายใจ
แล้วพาเพื่อนสนิทออกจากคอนโดไป เพราะใกล้ถึงเวลานัดกับพ่อและแม่

^๑ นาร์ซิสซัส (Narcissus) ตามตำนานคือเทพกรีก เป็นบุตรชายของวินัส เทพแห่งความงาม และ
อะพอลโล เทพแห่งการทำนายและการรักษา นาร์ซิสซัสได้ชื่อว่าเป็นเทพที่หลงตัวเองเป็นที่สุด
ถึงกับหลงเงาสะท้อนของตัวเองในแม่น้ำจนไม่เป็นอันกินอันนอน เมื่อเสียชีวิตจึงกลายเป็น
ดอกไม้ที่อยูริมน้ำ ชื่อดอกนาร์ซิสซัส หรือดอกแดฟโฟดิล (Daffodil)

^๒ โรคหลงตัวเอง (Narcissistic Personality Disorder) คือ โรคบุคลิกภาพผิดปกติชนิดหนึ่ง
ผู้ป่วยจะยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง ต้องการการยกย่องชื่นชม และขาดความเห็นใจผู้อื่น มักหมกมุ่น
อยู่กับการโอ้อวดตัวเอง เชื่อว่าตัวเองเหนือกว่าผู้อื่น

ของเขาแล้ว

ที่บ้านของชูตลเป็นครอบครัวเชื้อสายจีนที่บรรพบุรุษไล่ล่ามาจากแผ่นดินใหญ่ ทำการค้าขายตั้งแต่ต้นรัตนโกสินทร์มาจนถึงตอนนี้ แม้จะไม่ใช่รายขนาดใหญ่เป็นเจ้าแล้ว แต่ก็รายมีคนนับหน้าถือตามากมาย จึงฝากความหวังไว้กับลูกชายอย่างชูตลมากเป็นพิเศษ แต่สุดท้ายเจ้าตัวกลับเลือกเรียนแพทย์ ทำเอาทั้งพ่อและแม่ไม่พูดด้วยอยู่หลายวัน สุดท้ายก็ทำใจยอมรับได้ แต่ตั้งเงื่อนไขว่าถ้าเรียนจบทำงานแล้วต้องเริ่มแต่งงานมีทายาทสืบสกุลทันที

และนั่นคือเหตุผลที่ลัลณ์ลิตมั่งมีขึ้นหน้าขึ้นมั่ง แสร้งเป็น ‘คนรัก’ กำมะลอต่อหน้าพ่อแม่ของชายหนุ่มอยู่ในภัตตาคารจีนสุดหรูแห่งนี้

“ไม่เจอหนูลัลณ์ตั้งนาน หม่าม๊าคิดถึงหนูมากรู้ไหม”

เสียงเรียกจากมารดาของชูตลส่งผลให้ลัลณ์ลิตต้องรีบละสายตาที่สบประสานกับหนุ่มหน้าตาดีพอเหมาะตรงหน้า ขึ้นมาสบตาผู้พูดที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม แล้วก็ต้องสะดุ้งเล็กน้อย เพราะความคิดฟุ้งซ่านในหัวบอกว่าระหว่างหนุ่มหน้ากับมารดาของชูตลนั้น...ไม่ต่างกันเลย

“หนูยุ่งๆ เรื่องย้ายคอนโดกับเรื่องงานนะคะหม่าม๊า” สาวม่นตอบเสียงหวาน ยิ้มรับความเอ็นดูที่ผู้ใหญ่ฝ่ายชายมอบให้

“ผมบอกมาแล้ว มาก็ไม่เชื่อ ทหาว่าผมบายเบี่ยงไม่ยอมพาลัลณ์มาหาหม่า”

“ก็แกมันเอาแต่บายเบี่ยงไม่ยอมพูดกับหนูลัลณ์เสียที” บิดาของชูตลล่ำทับ

“เรื่องอะไรหรือคะป๊า” มือที่กำลังตักอาหารอบบะหมี่เซ่งกัไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินชื่อตัวเองออกจากปากบิดาของชูตล

“เรื่องจะไปสู่ขอหนูลัลณ์จากผู้ปกครองหนูนะสิ”

“แฉ็ก!” ลัลณ์ลิตถึงกับล้าลักขานทันทีที่ได้ยินคำตอบจากปาก

มารดาของตุลล

“ดูหนูลลันลี อายจนหน้าแดงเลย”

“เปล่านะคะหม่าม้า” นาทีนี่ลลันลีลิตอยากจะถูกขึ้นมารีตร้องแล้ว
ป้าประกาศความลับของตุลลออกไปให้คนทั้งประเทศรู้เสียจริง และที่
สำคัญ...เธออยากบอกเหลือเกินว่าเธอไม่ได้เงิน แต่ข้าพ้านจะติดคอย
เพราะอยู่ๆ จะได้สามีไม่รู้ตัวนี่แหละ!

ทว่ายังไม่ทันที่ลลันลีลิตจะได้พูดอะไรก็เป็นการฉีกหน้าตุลล ชาย
หนุ่มก็จับมือเธอไว้ บีบเบาๆ เป็นเชิงห้ามปราม แล้วหันฝ่ายแก้ไขสถาน-
การณ์เสียเอง

“หม่าม้า” ลูกชายทำเสียงตัดพ้อ “ผมบอกแล้วว่าอย่าเพิ่งพูดเรื่องนี้
กับลลันลี เราจู้จิกกันมานานก็จริง แต่เราเพิ่งคบกันนะครับ ต้องให้เวลาลลัน
ด้วย”

“ก็จะไปรู้เรื่อง” หม่าม้าร่างท้วมทำเสียงสูง “ถามที่ไรก็ได้แต่อย่าเบี่ยง
ทำเหมือนไม่ได้คบกันจริง”

“ลลันอยู่ๆ นะคะหม่าม้า นี่ก็เพิ่งได้ทำงานด้วย เลยยังไม่คิดเรื่อง
อื่นเลยล่ะ” คนสวยทาหน้าบึ้ง เริ่มไม่สบอารมณ์ที่ถูกบเร้ามากเกินไป และ
ที่สำคัญคือเพื่อนเธอยังหาทางออกไม่ได้อย่างที่ตกลงกันไว้แต่แรก

“แต่จะว่าไป...มาทำงานที่ได้ยวกับเหนือก็ดี จะได้ใกล้ชิดกันมากขึ้น”
บิดาของตุลลกล่าว

“จริงๆ” มารดาของตุลลพยักหน้าเห็นด้วยกับสามี “แล้วจะเริ่มงาน
เมื่อไหร่ล่ะลูก”

“อีกสองสัปดาห์ค่ะ”

“ดีเลย”

“อะไรหรือคะหม่าม้า” น้ำเสียงชอบอกชอบใจของมารดาของตุลล
ทำให้ลลันลีลิตเริ่มไม่พอใจเสียแล้ว นึกสงสัยว่าการที่เธอเริ่มงานช้ามันมี
อะไรดี

“อย่างนี้หนูลั่นก็วิ่งไปมาราธอนกับลูกแล้วสิเหนี่อ” แทนที่มารดาของตุวดลจะตอบว่าที่ลูกสะใภ้ กลับหันไปหาลูกชายแล้วยิ้มหน้าบานเสียอย่างนั้น

อะไรนะ ไปไหน วิ่งมาราธอนอะไร!

“ใช้ไหมจะหนูลั่น” ความม่งยังไม่ทันหาย มารดาของตุวดลก็หันมาถามอีกครั้งพร้อมกับยิ้มหวานเปี่ยมไปด้วยความหวัง

“เดี๋ยวจะคะหมาม้า” สาวม้นร้องเสียงสูงพร้อมกับยกมือขอเวลานอก “หมาม้าหมายถึงอะไรคะ หนูงง”

“ก็วิ่งมาราธอนไงจ๊ะ” มารดาของตุวดลตอบ “ตาเห็นเองสมัครวิ่งมาราธอนที่ญี่ปุ่นไว้ ที่แรกมาก็คิดว่าตาเห็นจะไปกับหนู แต่กลับบอกว่าหนูไม่ว่าง แต่ตอนนี้ว่างแล้วนี่จะหนูลั่น”

“อะ...อะ...วิ่งมาราธอนหรือคะ” ลั่นลลิตถามเสียงลั่น แนนอนว่าเธอรู้เรื่องที่ตุวดลจะไปวิ่งมาราธอนที่ญี่ปุ่น แต่หมอนั่นแอบอ้างชื่อเธอด้วยหรือ

“หมาม้าเห็นหนูวิ่งเก่งออก”

“หมาม้าคะ..”

“ตาเห็นจะไปวิ่งที่ไรก็ไปกับหนูตลอดนี่จ๊ะ”

“คือว่าหนู...” เป็นอีกครั้งที่หญิงสาวพยายามอธิบาย แต่ผู้อาวุโสกว่าก็ไม่ฟัง ไม่สังเกตสีหน้ากระอักกระอ่วนของเธอเลยสักนิด เพราะมัวแต่ดีใจที่เธอจะไปพร้อมลูกชายได้

“ดีแล้ว ไปด้วยกัน ม้าจะได้ให้ช่างภาพไปด้วย เพื่อว่าจะถ่ายรูปเก็บไว้ตอนพีรเวดดิ้งพวกหนู”

นาทีนี้ลั่นลลิตตอบยากกริ๊งออกมาอย่างไม่คำนึงถึงมารยาทอะไรแล้ว หน้าอย่างเธอนะหรือจะไปวิ่งมาราธอน เธอวิ่งได้ไกลสุดแค่ห้าร้อยเมตรเท่านั้นแหละ!

“หมาม้าคะ” เจ้าของเสียงหวานรีบบอกทันทีก่อนจะไม่มีโอกาส แล้วสุดท้ายต้องลงเอยด้วยการไปวิ่งแล้วนอนตาบอานาถคาสนามวิ่ง

“ได้ผล หญิงวัยกลางคนร่างท้วมหันมาหาว่าที่ลูกสะใภ้คนโปรดทันที
“มีอะไรหรือลูก”

“หนูวิ่งไม่เก่ง” หญิงสาวรีบบอกก่อนจะโดนไล่จ้อนจนมุม “จะให้ไป
วิ่งมาราธอนคงไม่ไหวหรอกค่ะหม่าม๊า”

“แต่ตาเหนือบอกว่าหนูไปวิ่งกับตาเหนือทุกวัน ซ้อมกันทุกวันเลยนี่
ลูก ม่ายังเห็นหนูลงรูปชุดออกกำลังกายอยู่เลย”

“อะไรนะคะ” นี่มารดาของทวดล ‘ส่องเฟซบุ๊ก’ เธอด้วยหรือ และที่
สำคัญคือ...เธอไปวิ่งกับทวดลตอนไหน!

จริงอยู่ที่ลลิตอัสดงเคยสวมชุดออกกำลังกายแบบสปอร์ตบราคลุม
ทับด้วยเสื้อครอปตัวสั้น สวมกางเกงขาขาวซิปพอร์ตกล้ามเนื้อแบบรัดรูป
อวดส่วนเฒ่าส่วนโค้งสวยงาม ไม่แค่ชุดอย่างเดียว อุปกรณ์ทุกอย่างก็แน่น
เช่นกัน รองเท้าผ้าใบแบบวิ่งจากแบรนด์กีฬาดัง และนาฬิกาจีพีเอส
สำหรับวัดระยะทางการวิ่ง อัตราการเต้นของหัวใจ และการเผาผลาญแคลอรี
แต่ทั้งหมดมันแค่การสร้างภาพแล้วถ่ายรูปสวยๆ แค่นั้นเอง เธอวิ่งจริงๆ
ที่ไหนกัน

อยากจะทำตาย!

สาวสุดมันหันไปมองค้อนเพื่อนที่เอาชื่อเธอไปแอบอ้าง แต่เธอรู้ทัน
เขาไปกับแพนด้าจริงของเขาต่างหาก คิดแล้วมันน่าหึ!

“ดูสิป้า หนูมสาวหยอกกันน่ารักเชียว”

เสียงจากการดาของทวดลทำให้ลลิตอัสดงนี้กอยากลุกขึ้นมาอาละวาด
เสียให้รู้แล้วรู้รอด แต่ต้องข่มนามารเอาไว้แล้วยิ้มหวานป่านางฟ้า แต่
นี่ก็ประชดประชันอยู่ในใจ

นี่ไม่ได้หยอกกันค่า หม่าม๊าขา...อีกแค่นี้เดี๋ยวก็จะซึกป็นออกมาถึง
กันแล้วละ!

จากที่ตั้งใจล้างท้องไปกินของฟรีจากพ่อแม่ของชวดล ก็กลายเป็นกินไม่ลงเลยแม้แต่อย่างเดียว ถึงอาหารตรงหน้าจะทั้งอร่อยและราคาสูงเพียงใด เธอก็ฝืนใจกลืนไม่ลงอีกแล้ว เพราะสุดท้ายเธอต้องป็นหน้ายิ้มแล้วตกปากรับคำไปวิ่งมาราธอนที่ญี่ปุ่นกับชวดลอยู่ดี

“เอาน่าลัลณ์ คิดเสียว่าไปเที่ยวฟรี” หมอหนุ่มพยายามปลอบเพื่อน รู้ว่าสาวเจ้ากำลังอารมณ์เสีย สังเกตจากการที่เธอนั่งเงียบไม่พูดไม่จาเลย ตั้งแต่ออกจากอุบัติเหตุมาจนจะถึงคอนโดที่พัก

“เนลี แก่ไปกับแฟนเก่านี้ แล้วฉันไม่ได้ออกกำลังกายนานแล้วนะเว้ย ตั้งแต่จบ ม. ปลายก็เลิกเล่นเทควันโดมาตั้งนาน ไม่ได้ออกกำลังกายจริงจังอีกเลย แล้วหมาม้าจะให้ไปวิ่งฟูลมาราธอน ตายซะละมัง”

“แล้วใครให้ใส่ชุดออกกำลังกายถ่ายรูปลงเฟซบุ๊กล่ะ”

“ใครเขาก็ทำปะล่ะ” สาวหน้าหวานถามเสียงสูง “ฉันก็แค่ไปยมนิดๆ หน่อยๆ สวมชุดไป...”

“อ้อยผู้ซวย” ชายหนุ่มอุกตอพร้อมกับยิ้มอย่างรู้ทัน

“ก็เทรนเนอร์หล่อ” ในที่สุดลัลณ์ลืตกก็หัวเราะอย่างอดไม่อยู่ “แหม ไฉนเหิร ใครๆ เขาก็ทำกันไหมล่ะ ผู้หญิงสมัยนี้ต้องรักตัวเองและรักสุขภาพ”

“แกไม่ได้รักสุขภาพ แกไปส่องผู้ชาย”

“นี่!” สาวสวยปราชัยตามองค้อนเพื่อนที่รู้ทันไปเสียทุกอย่าง “แกมันมีแฟนแล้วนี่เหิร แกไม่เข้าใจสาวโสดแบบฉันหรอก”

“แกก็อย่างเนี่ย แล้วไง ลืมไปละสิว่าแกเป็นเพื่อนในเฟซหมาม้านั่นะ”

“ช่วยยิ่งกว่าช่วย แอบลบไม่ได้ บล็อกหมาม้าแกไม่ให้เห็นโพสต์ฉันดีกว่า” ว่าแล้วก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดบล็อกไม่ให้หมาม้าของชวดลเห็นโพสต์ของเธอทันที

“แกนี่มันเสป”

“ไม่อย่างนั้นฉันจะเอาตัวรอดมาถึงตอนนี้หรือยะ” ว่าแล้วก็ยื่นจมูก

ใส่เพื่อน ยกไหล่เบาๆ รวากับไม่ยี่หระต่อชีวิตของตัวเองที่ผ่านมา

ลลิตลลิตเติบโตมาอย่างโดดเดี่ยว

จริงอยู่ที่เธอไม่ใช่เด็กกำพร้าแต่แรก เมื่อก่อนมีทั้งพ่อและแม่ครบ แต่มีก็เหมือนไม่มี เกิดมาได้ไม่เท่าไรพ่อแม่เธอก็แยกทางกันไปแล้ว เธออยู่กับแม่เพราะแม่กลัวว่าถ้าให้ไปอยู่กับพ่อแล้วอาจถูกแม่เลี้ยงรังแก แต่แม่คิดผิด เพราะคนที่คิด ‘รังแก’ เธอตั้งแต่เริ่มโตเป็นสาว คือ ‘พ่อเลี้ยง’ ต่างหาก!

แน่นอนว่าแม่เธอไม่เชื่อ แถมเวลาผ่านไปสักพัก แม่ก็ซิงตายไปเพราะเบื่อโลก

ลลิตลลิตระเห็จออกจากบ้านตั้งแต่อายุสิบสี่ มาอยู่กับลักษณะนรา หรือ ‘น้ำเหมยลี่’ น้องสาวของแม่ที่อายุห่างกับเธอแค่สิบปี แต่เพราะลักษณะนราทำงานอยู่ที่ฮ่องกง เธอจึงต้องเรียนโรงเรียนประจำนานาชาติและใช้ชีวิตตามลำพังตั้งแต่นั้น ส่วนผู้เป็นน้ำแดงเสียเธอเรียนอย่างเดียว ไม่ได้มาคลุกคลีด้วยมากนัก

จนกระทั่งลักษณะนราบอกว่าจะไปทำงานไกลจากเดิมและอาจไม่ติดต่อมาอีกเลย จนตอนนั้นก็สี่ปีกว่าเข้าไปแล้ว เธอคิดว่าน้ำแดงจะจัดหางบปล่อยวัดเธอตั้งแต่ตอนนั้น จึงวางแผนที่จะทำงานหาเงินเรียนด้วยตัวเอง แต่กลับมีใครบางคนยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือเสียก่อน

เพียงแต่...เธอไม่รู้เลยว่าเขาเป็นใคร

เงินจำนวนหนึ่งถูกโอนเข้ามาในบัญชีเธออย่างไม่มีที่มาที่ไป ทำเอาลลิตลลิตงงไปพักใหญ่ แต่อยู่ๆ ก็มีจดหมายส่งมาถึง โดยอ้างว่าเป็นผู้ส่งเงินนั้น เขาเป็นเพื่อนของลักษณะนรา คุณหน้าของเธอฝากเธอไว้กับเขาตั้งแต่นั้น และต่อไปนี้เขาจะอุปการะและส่งเสียเธอในช่วงที่ลักษณะนราไปทำงานไกลจนไม่อาจติดต่อกลับมาได้

บางทีลลิตลลิตก็คิดนะ หน้าของเธอทำงานกับนาซาและถูกส่งออกไปนอกโลกหรือไร จนปานนี้ถึงไม่เคยติดต่อกลับเลย

จดหมายที่เขียนด้วยลายมือเรียบๆ แต่เป็นระเบียบ น้ำหนักตัวอักษร หนักแน่นสม่ำเสมอ บ่งบอกว่าเจ้าตัวคงเป็นคนมีอายุและเจ้าระเบียบพอควร เขาไม่พูดไม่บอกอะไรเลย แม้แต่ช่องทางติดต่อยังไม่มี จ่าหน้าของผู้ส่งก็ไม่มี แต่น่าแปลก ทุกวันสำคัญหรือช่วงที่เธอจำเป็นต้องใช้เงิน เขาจะโอนเงินให้พร้อมกับส่งของขวัญมาให้เสมอ

“แล้วคุณพ่อขาวยาวของแกละล่ะน่ะ เขาไม่ได้ติดต่อมาเลยหรือ” ชูวตลถามเมื่อเห็นเพื่อนเขียนไปนาน

ลัลล์ลิตหันไปหาเพื่อนแล้วขมวดคิ้ว “แกพูดอะไรน่ะ”

“ก็คนที่อุปการะแกอยู่ไง ทำตัวลึกลับเหมือนในเรื่องคุณพ่อขาวยาว^๓ไม่มีผิด”

“ไม่เหมือนเสียหน่อย อย่างน้อยในเรื่องคุณพ่อขาวยาว พอนางเอกเรียบจบก็ยังได้แต่งงานกับแต่ดัดจริตลูกครึ่งนะยะ แต่ฉันนี่...” สาวมันจิ้มอกตัวเองแล้วทำเสียงขำใจ “แม้แต่นางเอกยังไม่เห็น ผู้ชายหรือผู้หญิงยังไม่รู้เลย”

“จะว่าไปก็น่าสงสัยน่ะ” ชายหนุ่มตั้งข้อสังเกต “ทำไมเขาถึงรู้เรื่องแกทุกอย่าง ทั้งที่แกเองก็ไม่เคยเห็นหน้าเขาเลยด้วยซ้ำ เหมือนเขาจับตามองแกตลอดเวลาละน่ะ”

“แกเพิ่งสงสัยหรือหนิอ” ลัลล์ลิตถามพร้อมกับทำหน้าอยู่ แล้วพูดเสียงสับสน “ฉันสงสัยมาก่อนแกอีก”

ไม่ใช่ว่าไม่เคยพยายามค้นหาตัวจริงของ ‘คุณ K’ ที่ส่งจดหมายมาหา เธอพยายามแล้ว ตั้งแต่เดือนแรกๆ ที่เขาติดต่อมาด้วยซ้ำ คนที่ไม่เคยเจอกันเลย ไม่เคยเห็นหน้า ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย แต่กลับรู้ความเคลื่อนไหวของเธอกுยกอย่าง จนตอนแรกเธอเกือบกลายเป็นพวก

^๓ *Daddy Long Legs* นวนิยายของ จีน เว็บสเตอร์ (Jean Webster) เรื่องราวของเด็กสาวจากบ้านเด็กกำพร้าที่มีชายมาอุปการะโดยไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร เห็นแค่หลังไว้ๆ และเห็นว่าเขาเป็นผู้ชาย ขาวยาวมาก จึงเรียกว่า ‘คุณพ่อขาวยาว’

หวาดระแวง คิดว่ามีสตอล็กเกอร์ติดตามด้วยซ้ำ

ครั้งหนึ่งลลันลลิตเคยพยายามเรียกร้องความสนใจจากคุณพ่อขายาว ด้วยการใช้เงินที่เขาโอนมาให้ราวกับเบี้ย ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย คิดว่าผู้ปกครองคนใหม่จะต่อว่า แต่ไม่เลย เงินหมดเมื่อไรเขาก็เติมให้เหมือนนั้น แต่ไม่ยอมปรากฏตัวให้เห็น ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่สนใจเธอเสียที จนสุดท้ายเธอก็เลิกพยายามเรียกร้องความสนใจจากเขา และใช้ชีวิตของตัวเองต่อไป

ชุดลมาส่งลลันลลิตที่คอนโด และอ้างกับมารดาว่าอยู่กับหญิงสาวต่ออีกสักพัก แต่ความจริงคือเมื่อส่งเพื่อนเสร็จ ชายหนุ่มก็ตรงไปหาคนรักทันที ส่วนลลันลลิตก็ป็นหนึ่งหน้าไฟให้เพื่อนต่อไป

แต่ช่างเถอะ แลกกับกระเป๋าเซนต์ โลรองต์ ถือว่าคุ้ม

สาวแสบหัวเราะเบาๆ ขณะโบกมือให้เพื่อน รองจนกระทั่งรถยนต์หรูของนายแพทย์หนุ่มออกไปจนลับสายตาแล้ว จึงเดินกลับขึ้นคอนโด

“คุณคนสวยคะ” ยังไม่ทันเดินขึ้นที่พัก ก็ถูกใครบางคนเรียกไว้เสียก่อน

‘คนสวย’ ชะงักแล้วหันมายิ้มหวานให้แม่บ้าน รู้สึกราวกับตัวกำลังจะลอยได้ก็ไม่ปาน แต่ต้องเก็บอาการไว้แล้วยิ้มให้ “นาเอ็นดู” ที่สุด

“เรียกลลันก็ได้คะ เรียกคนสวยแล้วชิน”

“ก็หนูสวยจริงๆ นี่คะ” คุณแม่บ้านวัยกลางคนมองด้วยสายตาชื่นชม “สวยเหมือนดาราเลย ถ้าไม่รู้ว่าคุณเพิ่งเรียนจบแถมเป็นหมอด้วย บ้าคงคิดว่าป็นนางเอก”

“คุณป้าก็...” ลลันลลิตอายม้วน แล้วยื่นกล่องมาการองจากร้านดังที่ขึ้นชื่อทั้งเรื่องรสชาติและราคาให้คุณป้าตรงหน้าตามประสาคนบ้ายอ “ลลันซื้อขนมมาเยอะเลย กินไม่หมด คุณป้าเอาไปให้ลูกสาวด้วยก็ได้นะคะ”

“แหม...สวยแล้วใจดีอีก นางฟ้าจริงๆ เลย” ยิ่งคนสวยมีน้ำใจด้วย แม่บ้านวัยกลางคนก็ยิ่งปลื้ม

แม่สิ้ๆ แล้วจะชอบคำยืนยันที่ตรงกับความจริง (ในความคิดของเธอ) มาก แต่ก็ต้องรีบเข้าเรื่องก่อนที่คุณป้าแม่บ้านจะพรรณนาความงามของเธอจนไม่รู้เรื่องกัน “ว่าแต่คุณป้าเรียกลั่นทาไมหรือคะ”

“มีของมาส่งค่ะ กล่องใหญ่เขียว เลย์เอาไว้ในตู้จดหมายของคุณคนสวยไม่ได้” ไม่แค่พูด คุณป้าแม่บ้านยังรีบเดินไปหยิบมาให้ ไม่นานนักก็กลับมาพร้อมกล่องที่ว่า

“อะไรคะเหี้ย” ลั่นลลิตมองด้วยความสงสัยขณะพลิกกล่องไปมา แต่แล้วดวงตากลมโตก็เบิกกว้างขึ้นอีกเท่าตัวเมื่อเห็นว่ามันคือกล่องอะไร

ข้างในนี่มัน...กระเป๋าสตางค์แบบสะพายข้างจากแบรนด์ดัง ราคาไม่ต่ำกว่าครึ่งแสน!

เพียงแค่นี้เธอก็รู้แล้วว่ามาจากใคร จะเป็นใครไม่ได้เลย ถ้าไม่ใช่คุณพ่อขายาวของเธอ!

“มีคนส่งมานานหรือยังคะคุณป้า” หญิงสาวเงยหน้าจากกล่องของกำนัลราคาแพงแล้วถามอย่างร้อนรน

“เพิ่งเดินออกไปเมื่อกี้เอง ผู้ชายตัวสูงๆ หน้าหนึ่งๆ สวมสูทสีดำ น่าจะสวนกับคุณคนสวยนะ”

“ผู้ชายตัวสูงหรือ” ลั่นลลิตพึมพำ แล้วยัดกล่องของกำนัลชิ้นใหญ่ใส่มือคุณป้าแม่บ้าน แล้ววิ่งย้อนออกไปโดยไม่สนใจเสียงเรียกของผู้อาวุโสกว่าที่ตั้งไล่หลังมาเลยแม้แต่นิดเดียว

ตลอดห้าปีที่ผ่านมา ลั่นลลิตพยายามค้นหาตัวตนที่แท้จริงของ ‘คุณ K’ มาตลอด พยายามทุกวิถีทางหวังจะได้พบกับผู้อุปการะของเธอ หรือที่เธอชอบล้อเลียนว่าเป็น ‘คุณพ่อขายาว’ ของเธอเสมอ แต่ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะได้พบกัน

ถ้าไม่ใช่ความจริง เธอจะปล่อยให้โอกาสหลุดมือไปได้อย่างไร

สาวร่างเล็กวิ่งสุดแรง ไม่สนว่าสายลมช่วงปลายฝนต้นหนาวจะหนาว

เย็นเพียงใด ละอองฝนเล็กๆ ทำให้ผมที่จัดแต่งไว้อย่างดีเสียทรงไปหมด สภาพคนสวยดูไม่จิตมากขึ้นทุกๆ ฝีก้าวที่ออกวิ่งไปตามทางหน้าคอนโด แต่เธอไม่สน อย่างเดียวที่ต้องการคือหวังจะได้เห็น ‘เขา’ เท่านั้น

และเธอก็ได้เห็น!

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สวมชุดสูทสีดำแทบจะกลืนไปกับความมืด แต่เพราะเขากำลังเดินผ่านแสงไฟ ทำให้เธอเห็นแผ่นหลังกว้าง บ่าตรง ตูม้นคง แข็งแกร่งแฝงไปด้วยความน่าเกรงขามของเขา แม้ไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่กลางสังหรณ์บอกเธอว่า ‘ใช่’ แน่نون

หญิงสาวไม่มัวคิดให้เสียเวลา เธอวิ่งต่อไปอย่างรีบเร่ง แต่เสียงรอกเท้าสั่นสูงดังกระทบพื้นเรียบดังสัญญาณเตือนให้เขาเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น แคंपริบตาเดียวก็เลี้ยวมุมตึก

ลลันลลิตรีบวิ่งตามไปและกวาดตามองไปทั่วบริเวณ แต่กลับไม่เห็นแม้เงา รวากับเขาเป็นส่วนหนึ่งของความมืด รวากับไม่มีตัวตนอยู่ตรงนั้นก็ไม่ปาน

บ้าจริง!

สาวแสนยีนหายใจหอบ เธอมองไปรอบตัวอีกครั้ง แต่ก็เหมือนเดิม นอกจากรถยนต์มากมายที่จอดอยู่หน้าตึกแต่ละหลัง เธอก็ไม่เห็นใครแม้แต่คนเดียว

แต่อย่างหนึ่งที่เธอได้รู้ เขายาวจริงฯ ด้วย!

ลลันลลิตเดินกอดคอล่องของขวัญจากคุณพ่อชาวยาวของเธอกลับเข้าห้องมาด้วยความรู้สึกหนักอึ้งจากความผิดหวังที่จะได้พบเขาครั้งนี้แล้วครั้งเล่า ทั้งที่บอกตัวเองว่าควรจะชินได้แล้ว แต่ก็ยังไม่ชินเสียที เพราะเธอคือคนเดียวที่ติดอยู่ในความสงสัยของเธอตลอดหลายปีที่ผ่านมา

ถ้าผู้ชายที่สวมสูทดำคือคุณพ่อชาวยาวของเธอจริง ก็ดูว่าไม่ได้พิกลพิการหรือผิดปกติตรงไหนเสียหน่อย แต่ทำไมเขาถึงได้ลึกลับขนาดนี้

สาวมันนั่งทอดอกทำหน้านี้วี้วี้ขมวดขณะมองกล่องของขวัญตรงหน้า ดวงตากลมโตหรือลงอย่างครุ่นคิดแล้วจึงเปิดกล่องดู พบว่าด้านในมีมากกว่ากระเป๋าสตางค์แบบสะพายข้างสุดหรู แต่ยังมีเครื่องสำอางคอลเล็กชันสีใหม่ที่เธออยากได้ รวมทั้งโน้ตสั้นๆ ที่เขียนด้วยลายมือเป็นระเบียบเหมือนเดิม

Congratulations. Success is yours...Mr. K

แค่นี้เองหรือ!

มือบอบบางพลิกการ์ดดูทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง หวังจะเจอข้อความเล็กๆ ที่รอดหูรอดตาคนสายตาสั้นอย่างเธอ เมื่อว่าคุณพ่อขายาวที่รักจะอยากอวยพรเธอมากกว่านี้ แต่ก็ไม่ใช่เลย คำอวยพรที่อ้อ ลิ่น กระชับ เหมือนไม่มีเยื่อใย ทั้งที่อุปการะกันมานานถึงสี่ปีนะหรือ

พ่อเจ้าประคุณเอ๋ย...พ่อเป็นมนุษย์หินใช่ไหม ที่อ้อยอ่างกับต่อไม่ไหว!

ลัสน์ลลิตคิดอย่างเขินอาย อาจเพราะตัวเธอหมกมุ่นเรื่องเขาแทบตาย แต่เขากลับทำเหมือนไม่สนใจ เหมือนไม่ใส่ใจเธอเลยสักนิด งานรับปริญญาที่ไม่มา

แต่...จะเข้าไปหาทางเขาก็คุ้มตาไม่น้อย

ลัสน์ลลิตหันไปหยิบแมคบุ๊กจากโต๊ะทำงานมาวางบนตักแล้วเปิดดูรูปงานวันรับปริญญาที่ได้มา เลื่อนดูแต่ละภาพช้าๆ กวาดตามองทุกคนที่อยู่ในรูป หวังว่าจะได้เห็นเขา ลีก็ฯ ยังคิดว่าเขาต้องมา เพราะถ้าเป็นเธอจะเลี้ยงดูเด็กสักคนจนเรียนจบ หมดเงินไปมหาศาล เธอก็ต้องมาแอบดูหน้าเสียหน่อย

แต่ก็เหมือนเดิม ไม่มีผู้ชายทำทางแบบชายชุดสูทดำเมื่อครู่เลย

หญิงสาวทิ้งตัวลงพิงพนักแล้วถอนหายใจอย่างมิดหัวง รินจ่อสายหาเพื่อนสนิททันที อย่างน้อยก็ได้ระบายออกไปบ้าง ดีกว่าเก็บความอึดอัดใจไว้อย่างนี้ จากนั้นจึงลุกไปลบเครื่องสำอางที่เบกไว้เผยนกريبออก แล้วเข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า มาสก์หน้าด้วยโคลนจากหินภูเขาไฟชื่อดัง แล้วเดินไป

ต้มบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป พริกพร้อมด้วยซอมน้ำมันหมูที่แซ่ไว้เติมดูเย็น จากนั้น
จึงหอบทุกอย่างมานั่งดูซีรีส์เกาหลีที่แสดงโดยพระเอกคนโปรด กินไปดูไป
จนหนังท้องตึง หนังตาก็เริ่มหย่อน สุดท้ายก็เผลอเผลอออกมา

โอ้ย...ท้องจะแตก

หญิงสาวมองซอมน้ำมันหมูที่สำเร็จรูปรสเผ็ดเกาหลีที่เฝื่อนรจนน้ำตา
ไหล ทั้งที่ไม่กินเผ็ด แต่เพราะอยากอินกับซีรีส์เรื่องโปรด จึงต้มมานั่งกิน
จะได้เข้ากับเรื่อง และมีซอมน้ำมันหมูมาแก้เผ็ด ทั้งที่รู้ว่าแคลอรีมหาศาล
เท่านั้นไม่พอ ยังมีน้ำตาลจากซอมน้ำมันหมู โซเดียมจากบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป เรียกได้
ว่าไม่มีประโยชน์อะไรเลย

แต่ถามว่า ‘ว่าที่นักกำหนดอาหาร’ อย่างเธอแคร์หรือ...ก็ไม่ ไว้พรุ่งนี้
ค่อยไปเบิร์นไขมันออกก็แล้วกัน

นักกำหนดอาหารสาวหัวเราะคิกคักตามลำพังกับความ ‘กบฏ’ เล็กๆ
น้อยๆ ของตัวเอง แล้วจึงนอนดูซีรีส์ต่อสักพัก จนกระทั่งเริ่มตีกิจจิงลุกขึ้น
ปิดไฟนอน

โดยไม่รู้ตัวสักนิดว่า คนที่เธอคิดว่าไม่แยแสเธอเลย แท้จริงแล้ว...
เขา ‘จับตา’ มองเธอตลอดเวลา

ไฟห้องริมสุดบนคอนโดชั้นสิบดับลงแล้ว ชายหนุ่มร่างสูงที่นั่งเฝ้าอยู่
ด้านล่างนานสองนานจึงวางแก้วกาแฟลงบนม้านั่งข้างตัว แล้วละสายตาจาก
ห้องนั้นได้ในที่สุด

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เขานำของขวัญมาให้เธอด้วยตัวเองโดยไม่ผ่าน
‘คนกลาง’ ซึ่งแท้จริงก็ไม่ใช้ใครอื่นไกลเลย แต่เป็น ‘คนของเขา’ ที่ไว้ใจได้
และรับหน้าที่นี้เสมอมา เพียงแต่คราวนี้เป็นโอกาสพิเศษที่เขาต้องมาทำงาน
ให้ ‘อดีตเจ้านาย’ และเป็นวันแห่งความสำเร็จของเธอด้วย จึงมาด้วยตัวเอง
แต่ไม่คิดเลยว่าลลิตอัสดงจะฉลาดเป็นกรด ทั้งยังวิ่งเร็วอย่างเหลือเชื่อ ดีที่
เขาไม่ทำกระโตกกระตากให้เธอจับได้ ไม่อย่างนั้นคงไม่รู้จะมองหน้ากัน

อย่างไร

แต่อย่างน้อยเขาก็ได้เห็นกับตาว่าเธอ...สบายดี

กรินทร์คว้าแก้วกาแฟข้างตัวขึ้นจิบ พร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองห้องพักของเด็กในอุปการะอีกครั้งให้แน่ใจว่าเธอปลอดภัยดี ไม่ได้ตกอยู่ในอันตรายอย่างที่เขากังวล จึงลุกขึ้น หว่ายังไม่ทันออกไปจากบริเวณนั้น พลันสายตา ก็เลื่อนไปเห็น ‘บางอย่าง’ เข้าเสียก่อน

ไม่ใช่แค่เขาคณเดียวที่อยู่บริเวณนี้!

ทั้งที่เห็นว่ามี ‘ใครบางคน’ กำลังเฝ้ามองห้องของลัลณ์ลิตจากชั้นล่าง เช่นเดียวกับเขา ทว่ากรินทร์ก็ยังทำที่เป็นนั่งดื่มกาแฟและคุยโทรศัพท์ ตามลำพัง ทั้งที่ความจริงแล้วเขาไม่ได้คุยอะไรเลย เพียงแต่หาจังหวะสังเกต ชายคนนั้นพร้อมกับถ่ายรูปไว้

लगसंश्रुतंของเขไม่ดีเลย

สีหน้าเรียบเฉยราวกับไร้ความรู้สึกของชายหนุ่มกระด้างขึ้น เช่นเดียวกับแววตาแข็งกร้าว กรินทร์เดินออกจากคอนโดของลัลณ์ลิตด้วยความรู้สึก หนักอึ้ง

การจากไปของลักษณะนี้รา พันธสัญญาระหว่างเขากับเธอ รวมถึง... คนที่ฆ่าเธอด้วย

หรือว่า...

๒

Destiny

เสียงเตือนตั้งปลุกจากโทรศัพท์มือถือดังสนั่น ส่งผลให้หญิงสาว
ร่างเล็กบอบบางนางหนึ่งบิดไปมาอย่างเกียจคร้าน ทั้งที่รู้ตัวถึงเวลาตื่นนอน
และเป็นเวลานัดของเธอกับเพื่อน แต่เพราะเพิ่งเดินทางมาถึงตอนดึก ยิ่ง
รวมกับอากาศที่อากายกยิ่งที่จะเกิดขึ้นในประเทศไทย ทำให้เธอตัดสินใจ
ปิดเสียงโทรศัพท์ ถัดผ้าห่มผืนหนาขึ้นคลุมศีรษะ แล้ว...นอนต่อ
กริ่ง...

เสียงโทรศัพท์ข้างเตียงดังลั่นลั่นเธออีกจนได้ สุดท้ายสลัสน์ลิต
ก็ถีบผ้าห่มทิ้ง แล้วรับโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“อะไรเนี่ย”

“โอไฮโยโกโฮมัส” เสียงยืยวณกวนประสาทแสนคุ้นเคยทักทายมาเป็น
ภาษาญี่ปุ่น แต่คนฟังรู้ทันทีว่านี่คือเสียงเพื่อนของเธอ

“โอ้เหอ!” สาวร่างเล็กติดตัวลุกขึ้นแล้วกระแทกเสียงใส่เพื่อน

“ตื่นได้แล้วไอส์ลัน” ลุ่มเสียงของวุฒดลแฝงไปด้วยความร้อนรณ
เป็นการกระตุ้นเพื่อนที่เซา “แกต้องไปซ้อมวิ่ง ถ้าไม่อยากตายคาสนาม”

“ขออีกสิบห้านาที แก่กับฟ้าไปก่อนเลย” ลัลน์ลลิตจ้วดยีตอบทั้งที่ไม่ลืมตาด้วยซ้ำ เธอกำลังจะเอนตัวลงนอนเหมือนเดิมแท้ๆ แต่เพื่อนสนิทดันคอยัวเสียก่อน

“อย่างนอนต่อนะไอ้ลัลน์ ลูกเตี้ยวนี้!”

“ไอ้บ้า ทำไมแกทรมานสังขารฉันขนาดนี้”

“ฉันหวังดีกับแกแท้ๆ แกเป็นนักกำหนดอาหารบ้าบออะไร กินแต่มาดากับซานหมไปมุก ค่าไขมันแกพุ่งไปขนาดไหนแล้ว ลูกไปซ้อมวิ่งกับฉันเดี๋ยวนี้”

“เออๆ” หญิงสาวรับปากอย่างเซ้นเซียว นึกสงสาร ‘ฟ้า’ ขึ้นมาจริงๆ ไม่รู้ว่าทำหนอขึ้นบ่อย่างถูตลได้อย่างไร

ลัลน์ลลิตถอนหายใจยาวเหยียด แล้วล้มตัวลงนอนต่ออีกนิด แต่ไม่ลืมปิดทั้งโทรศัพท์มือถือและยกหูโทรศัพท์ในห้องพักออก อย่างหวังว่าใครหน้าไหนจะโทร. ตามเธอได้อีกเลย!

กว่าสาวซีเขาจะตื่นมาซ้อมวิ่งตามที่นัดแนะไว้กับเพื่อนสนิทและคนรักของเพื่อนก็เกือบเจ็ดโมงเช้า ผลคือทั้งสองทิ้งเธอไปก่อนแล้ว และส่งข้อความสั้นๆ ว่าให้เจอกันที่ปราสาทโอซากากตามที่นัดหมายไว้เลย

เฮอะ พอมิแพนมาด้วยก็ทิ้งเพื่อน มันช่างหมั่นความรักเสียจริง!

ลัลน์ลลิตคิดว่าชุดออกกำลังกายและผ้าขนหนูเดินเข้าห้องน้ำ แต่พอนึกได้ว่าตอนนี้ญี่ปุ่นอากาศหนาวเพียงใด จึงเปลี่ยนใจแค่ล้างหน้าล้างตาแปรงฟันให้ลมหายใจหอมสดชื่น แล้วจึงเปลี่ยนจากชุดนอนเป็นชุดออกกำลังกายแบบเช็กชีสดูชีวิต คว่าเสื้อคลุมสีขาวออกจากห้องไป

เพียงก้าวแรกที่ออกจากโรงแรมที่พักมารับอากาศเย็นของฤดูใบไม้ร่วง ที่ตอนนั้นต้นไม้ใบหญ้าของโอซากาเปลี่ยนเป็นสีแดงจนหมด เพียงเท่านั้นคนที่ตั้งใจว่าจะ ‘เช็กชี’ ให้เต็มที่ เผื่อจะได้ ‘เหยื่อ’ กลับไปถึงกับตัวลั่นเพราะความหนาว กอดตัวเองไว้แน่นแล้วคิดอย่างพาลๆ ว่าเธอไม่น่า

คิดอะไรดีๆ แบบนี้เลย ที่นี่ญี่ปุ่น ไม่ใช่ไทย!

“บ้าเอ๊ย!” ลลิตลลิตทำเสียงลอดโรฟันที่กระทบกันเพราะความหนาว “แกลืมนะไปได้อย่างไรว่าที่นั่นหนาว แกจะเป็นคนสวยแต่ไม่มีสมองไม่ได้ซะ”

คน ‘มันหนาว’ ว่าสวยเลยเต็มประดาหงุดหงิดตัวเองไม่น้อย เตรียมจะกลับไปเปลี่ยนชุดอยู่แล้ว ถ้าสายตาไม่เหลือบไปเห็นผู้ชายที่กำลังวิ่งเหยาะๆ มาตรงหน้าเธอ

อูแม่เจ้า!

ใช่เลย...โดนใจฉันเลย...

คุณแม่ขา...ลลิตลลิตอยากได้!

ดวงตากลมโตเบิกกว้าง ตะลึงไปกับ ‘ความแน่น’ ของชายหนุ่มที่กำลังวิ่งผ่าน เขาเป็นหนุ่มร่างสูงใหญ่ ไม่หนาจนน่ากลัว ตรงที่ควรใหญ่ก็ใหญ่ ทุกอย่างสมส่วนลงตัว กล้ามเนื้อชัดเจน เห็นเป็นกล้ามเนื้อและซิกซ์แพ็คเรียงตัวสวย ท่อนแขนกำยำเห็นเส้นเลือดชัดเจน ปังบอกว่าไม่ใช่พวกเจ้าสำอาง ผิวขาวแต่คล้ำแดดเล็กน้อยดูน่าค้นหา โดรงหน้าได้รูปจมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางเฉียบ เลี้ยวอย่างเดียวคือดวงตาถูกซ่อนไว้ได้แว่นกันแดดสีเข้มจนมองไม่เห็นว่ายันยัดตาเขาเป็นอย่างไร

แต่ถ้าจะ ‘หล่อ’ งามๆ ขนาดนี้แล้วละก็ จาคมซัวร์ ไอ้ลลิตนี่ฟินธง!

บอกได้คำเดียว อยากได้อีกโดน!

ลลิตลลิตรู้สึกราวกับตัวเองเป็นพวกผู้หญิงที่เฝ้ามองผู้ชายที่นั่นลายหก แต่จะทำอย่างไรได้ ผู้ชายคนนั้นทำเอาเธอไม่อยากละสายตาไปเลย เพิ่งรู้ว่าผู้ชายที่ชอบวิ่งมาราธอนจะหล่อล้ำหุ่นดีขนาดนี้ มีน้ำละ สาวๆ ถึงอยากวิ่งมาราธอนกันนัก

นี่สินะ แรงบันดาลใจในการออกวิ่ง ที่แท้...วิ่งตามผู้ชายนี่เอง

สาวสวยยิ้มชั่วร้ายเมื่อคิดว่าเธอจะวิ่งตามผู้ชายคนนี้ไปบ้าง พร้อมกับเอาปูนแดงกาหัวเขาไว้ในใจ จากนั้นจึงตั้งปณิธานไว้ว่า...จะเอา!

แม้ไม่ใช่ช่วงฤดูหนาวซึ่งมีหิมะตก ทว่าอากาศฤดูใบไม้ร่วงก็เย็นพอสมควร แต่เวลานี้เธอไม่รู้ลึกลงหนาวเลยสักนิด เพราะกำลังวิ่งตามผู้ชายที่วิ่งเร็วมาก ทำเอานักหัดวิ่งมือสมัครเล่นอย่างเธอถึงกับหายใจไม่ทัน

โอ้ย...หรมาน

ลัลน์ลลิตรู้สึกเหมือนขาดอากาศหายใจใกล้ตายเต็มที่ มีหน้าซำ 'สุดหล่อ' ของเธอยังวิ่งเลยไปไกลแล้วด้วย แล้วอย่างนี้เธอจะตามเขาทันไหมเล่า

นักวิ่งมือสมัครเล่นจำต้องชะลอฝีเท้าราวกับวิ่งตามควายเมื่อครู่แล้วหยุดวิ่ง จากนั้นจึงหอบหายใจแรงยิ่งกว่าหมาหอบแดด ได้แต่มองตามแผ่นหลังกว้างน่าขบของ 'สุดหล่อ' ที่วิ่งทิ้งห่างไปไกลด้วยสายตาละห้อยหาจนกระทั่งเขาลับสายตาไป

"หมดกัน...อดเลย" ลัลน์ลลิตปิดกระป๋องดกกระแปด มัวแต่มองผู้ชายจนวิ่งแบบลืมหาย กว่าจะรู้ตัวก็ตอนได้ยินเสียงโทรศัพท์จากเพื่อนสนิทของเธอ

"อะไรไอ้เห็น" สาวแสบรับสายด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

"แกหายไปไหนไอ้ลัลน์ ไม่ยอมรับโทรศัพท์ฉันด้วย" ปลายสายถามด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล เพราะรู้จักเพื่อนดี ภายนอกลัลน์ลลิตดูเป็นผู้หญิงสวยมัน แต่ทว่าหน้าหน้าง่ายกว่าโบกปูน แต่งตัวสวยล่อตาล่อใจ แต่ความจริงแล้วเป็นคนโก้ๆ เปิ่นๆ หลงทิศเป็นที่หนึ่ง มึนเป็นที่สอง สมองซำเป็นที่สาม และใช่...ถ้าเจอผู้ชายก็พร้อมเดินตามเขาไปเป็นที่สี่!

"ก็จะไปหาแกเนี่ย กำลังวิ่งไป"

"แกอยู่ไหน"

"เอ่อ..." ลัลน์ลลิตทอดเสียงลงเล็กน้อยพร้อมกับมองไปรอบตัว เพราะเธอก็ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน แล้วจึงหัวเราะเสียงแห้ง "ฉันก็ไม่รู้วะ"

"อ้าว!" ชูวตลร้องเสียงหลง "แค่ออกจากโรงแรม เลี้ยวซ้าย แล้วก็ตรงมาเรื่อยๆ ตามป้ายเลย ทำไมแกมาไม่ถูก"

"ฉันไม่ได้เลี้ยวซ้าย" สาวแสบหัวเราะเบาๆ "ฉันเลี้ยวขวา ตามผู้..."

“ตามใครนะ!” ชายหนุ่มถามเสียงดัง “อย่าบอกนะว่าแกวิ่งตามผู้ชายไปอีกแล้ว”

“เหม...ไอ้เหนี่อ”

“ถ้าอย่างนั้นแกบอกมาว่ารอบตัวแกมีอะไรบ้าง ฉันจะไปหา”

“ไม่จริงๆ” คนหลงทิศรีบปฏิเสธ เพราะไม่อยากจะรบกวนเวลาอันน้อยนิดของเพื่อนกับคนรัก “ฉันไปได้ๆ ปราสาทโอซากาใช้ไหม ตามคนแถวนี้ไปก็ได้”

“เออ ไวๆ ฉันจะแชร์โลเกชั่นให้แก่ แกก็รีบตามมาละ อย่าตามผู้ชายที่ไหนไปอีก”

“เจ้าค่าคุณพ่อ” ลัลน์ลลิตกระแทกเสียง กดวงสลาย จากนั้นจึงมองซ้ายมองขวาให้แน่ใจว่าไม่เจอ ‘สุดหล่อ’ ของเธอแล้ว จึงวิ่งย้อนกลับไปทางที่นัดกับเพื่อนไว้

ลัลน์ลลิตตัดสินใจขึ้นรถไฟใต้ดินมาที่ปราสาทโอซากาแทนการวิ่งมาตามที่นัดกับตุวดลและ ‘คุณฟ้า’ แล้วจึงสร้างทำเป็นวิ่งมาที่จุดนัดพบ แต่ก็ไม่สามารถเจอตาเพื่อนสนิทได้เหมือนเดิม

“ขึ้นรถไฟฟ้ามาละสิไอ้ลัลน์” ตุวดลถามอย่างรู้ทัน ทำเอาคนที่ตั้งใจจะเจอตาเพื่อนได้แต่ถอนหายใจเบือๆ

“แกมันเล่นรู้”

“แกมันก็ซี้โกง” ชายหนุ่มว่า ไม่สนใจสีหน้าบูดเบี้ยวของเพื่อน “นิสัยเหมือนพวกนักการเมืองไม่มีผิด”

“จ้า” ลัลน์ลลิตทำเสียงประชด “แต่แกก็ไม่ห้ามฉันนี่ นี่ก็ลี้ลื้อล่อนักการเมืองชัดๆ”

“ไอ้ແບ” ในเมื่อว่าไม่ได้ เพื่อนสนิทไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด เขาจึงใช้วิธีติดหน้าผากเพื่อนแรงๆ อย่างหมั่นไส้

“หยุดเลยไอ้เหนี่อ” สาวແບทำหน้าขี้นิ้วแล้วหลบมือเพื่อนพัลวัน

“เดี๋ยวมีคนเห็น จันทายไม่ออกพอดี”

“ใครจะเอาแก” ชายหนุ่มถามกลับหัวเราะ เขาไม่ได้หมายความว่าเพื่อนของเขาไม่สวย ตรงกันข้าม ลัลน์ลลิตเป็นคนรู้จักตัวเองให้เหมาะกับตัวเอง ทำให้ดูดีตลอดเวลา แต่เพราะเรื่องราวในอดีตของพ่อแม่ ทำให้ ลัลน์ลลิตไม่ลงเอยกับใคร ต่อให้คนมาจีบมาดีแค่ไหน หรือตัวเองไป ‘อ่อย’ ใครไว้อย่างไร เรียกได้ว่าดีแต่ปากไปวันๆ เท่านั้น

“นี่ไง” สาวแสบทำจีบปากจีบคอ “เมื่อกี้เจอผู้ชาย แสบมาก แสบแบบ...แสบแสบ!”

“ขนาดนั้น” คนฟังทำหน้าไม่เชื่อ “ก็เห็นแกพูดแบบนี้ทุกคน”

“แต่คนนี่แสบจริง!” ลัลน์ลลิตทำหน้าเคลิ้มฝันแล้วมองไปรอบตัว พลันสายตาก็ปะทะเข้ากับร่างสูงใหญ่ของ ‘สุดหล่อ’ ที่เธอแอบวิ่งตามไปเมื่อเช้า

“ลัลน์” ทูตลเรียกเมื่อเห็นเพื่อนสาวเสียบไป

เสียงของเพื่อนสนิทไม่อาจดึงหูลู่สายตาของลัลน์ลลิตได้เลย เพราะเธอเอาแต่มองตาม ‘เป้าหมาย’ เสียจนคอแทบเคล็ด

“ไอ้เหนี่อ” ลัลน์ลลิตใช้คอกกระทุ้งเพื่อนแรงๆ แล้วพยักพยับไปทางเป้าหมายของเธอ

“อะไรวะลัลน์” ปากถาม ทว่าก็สอດส่ายส่ายตามองตาม

“นั่นไง ผู้ชายของจัน!” ลัลน์ลลิตแทบกรี๊ด กำลังจะวิ่งตามเป้าหมายไปอยู่แล้ว แต่ถูกเพื่อนหนุ่มดึงสุดเลื้อยลุ่มรั้งไว้เสียก่อนจนแทบเสียวลักรหงายหลัง

“อะไรวะไอ้เหนี่อ” สาวเจ้าหันมาทำเสียงขัดใจใส่เพื่อน หมูจะหามกลับมีคานมาสอดเสียบอย่างนั้น เดี่ยวอดกันพอดี!

“นั่นนะหรือที่แกวิ่งตามเขาจนหลงทาง” ทูตลหรือตามองผู้ชายของเพื่อนแล้วขมวดคิ้ว “นั่นรุ่นพ่อแกแล้วหรือเปล่า พ่อแกฝากเพื่อนไว้หรือไง”

“บ้า...ไม่แกขนาดนั้นมั้ง” ปากค้ำน ทว่าในใจก็อดคล้ายตามไม่ได้ ดู

แล้วอายุไม่ใช่หน่อยเลย ถึงจะยังไม่แก่ แต่ดูทรงแล้วอายุมากกว่าเธอไม่จกกว่าสิบปีแน่ๆ

“แอ่อ...หล่อจริง” แม้แต่ผู้ชายด้วยกันยังอดชมไม่ได้

ทั้งซุวลและลลันลลิตต่างก็มองตามร่างสูงใหญ่ที่วิ่งตัวตรงถูกหลักการวิ่งที่แท้จริง ไหนจะรูปร่างแข็งแรงกำยำ ที่แม้จะสวมชุดสำหรับออกกำลังกาย แต่ก็ยังเห็นกล้ามเนื้ออย่างชัดเจน ไหล่กว้าง แขนงอกน้าซุกซบ ยิ่งตอนที่เขาชะลอฝีเท้าแล้วหยุดดื่มน้ำ

จะต้อยอยู่แล้ว...ถ้าไม่หยดลงบนอกเสื้อ จนวนรอบปึกนั้นแนบไปกับลำตัวกำยำแบบไม่ห้วนแม้ว่าอากาศเย็นอย่างตอนนี้

“แกดูสิ!” นาทีนี่ลลันลลิตรู้สึกแปลกใจไปหมด เลือดกำเดาใกล้จะไหลเต็มแก้ว เธอคงกรี๊ดออกไปแล้วถ้าไม่หยิกดันขาตัวเองไว้

ซุวลมองเพื่อนแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าปลงๆ แล้วหันไปหาคนรักที่ยืนกลั่นหัวเราะไม่ไหวแล้ว

“ไม่อายฉันก็อายคนอื่นบ้างก็ได้ไอ้ลลัน”

“ไม่ไหวแล้วแก!” ลลันลลิตหน้าแดงไปถึงใบหู ดวงตากลมโตเบิกกว้าง ขณะมองชายหนุ่มที่ตอนนี้ใช้หลังมือปาดริมฝีปากเช็ดน้ำที่เลอะเทอะเมื่อครู่ เผยให้เห็นท่อนแขนกำยำที่เห็นเส้นเลือดแบบคนสุขภาพดีอย่างชัดเจน

“ลลัน แกต้องใจเย็นๆ นะ”

“แกดูเส้นเลือดที่แขนเขาสี!” แม้อากาศหนาวเย็นแค่ไหน แต่ตอนนี้เธอไม่ไหวแล้ว “ที่แขนยังขนาดนี้ แล้วที่...จะขนาดไหน”

“ไอ้บ้าลลัน!” ซุวลตะครุบปากเพื่อนไว้อย่างรวดเร็ว หนึ่งในเพราะอายคนรัก ไม่รู้จะว่าอย่างไรถ้ารู้ว่าเขามีเพื่อนเป็นผู้หญิงบ้างกาม และอีกอย่างก็ไม่นั่นใจว่าเป้าหมายของลลันลลิตเป็นคนชาติไหนกันแน่ เพราะถ้าเป็นคนไทยแล้วฟังออก ปานนี้ผู้ชายคนนั้นคงได้ยินหมดแล้ว เพราะแม่เจ้าประคุณเล่นนิพนธ์ในระยษเมฆาชนที่เดียว

“ฉันหมายถึงตัว ที่ซื้อแขนอะไรอย่างนี้ต่างหาก น่าจะหาเส้นเลือด
ง่ายดี” สาวที่นั่งข้างตัวให้ตัวเองแล้วหัวเราะว่า

“ใช่หรือ แกมันไวใจได้ทีไหน ผู้หญิงบ๊ออะไรโคตรทีน”

“แกนะลิทีน” ลัลน์ลลิตโยนให้เพื่อนทันที “แกนั่นแหละที่คิดเล็ก ฉัน
ยังไม่ได้พูดอะไรเลย”

“แต่หน้าแกมันฟ้อง” ชูวตลลากเพื่อนตัวต้อออกมาก่อนที่จะไปทำ
น้ำลายหกต่อหน้าธารกำนัล

“เดี๋ยวสิเหื่อ ขอแอบดูอีกหน่อย คนอะไรเซบเว่อร์ คือดี...ดีดี”
หญิงสาวขึ้นตัวไว้ พยายามยืดเวลาแห่งความสุขก่อนจะต้องไปทนทุกข์
ทรมานจากการซ้อมวิ่งของเพื่อน แต่สุดท้ายก็สู้แรงเพื่อนหนุ่มไม่ไหว ถูก
ลากออกมาทั้งยังถูกหอมห่มดุเลียงดัง

“मारวर्मอัปได้แล้วไอ้ลัลน์ ฉายามัวแต่มองผู้ชาย!”

ความจริงแล้ว...คนที่เคยเป็นนิสัยอย่างลัลน์ลลิตไม่คิดจะมาร่ว
ออกกำลังกายเลยแม้แต่น้อย แต่ถ้ามี ‘เป้าหมาย’ เป็นแรงจูงใจ ก็น่าเก็บ
เอามาคิดอีกที

ตลอดเวลาที่ไปอบอุ่นร่างกายและซ้อมวิ่งรอบๆ ปราสาทโอซากาใน
ตอนเช้า ลัลน์ลลิตมักจะสอดส่ายตามองหา ‘สุดหล่อ’ ของเธอเสมอ แต่
ก็ไม่เห็นเขาอีกเลย จนเธอถอดใจ จนกระทั่งวันที่สามที่มาอยู่โอซากา
และเป็นวันสุดท้ายที่จะซ้อมวิ่ง ก่อนจะหยุดพักสามวันเพื่อเตรียมร่างกาย
ให้แข็งแรงก่อนถึงงานมาราธอนจริง ลัลน์ลลิต ชูวตล และ ‘คุนฟ้า’ จึงมา
เดินเล่นที่ชินไซบาชิด้วยกัน

“แกไปกับฟ้าเลยนะเหื่อ ฉันอยากไปหาขนมกินหน่อย แยกกันเลย
ค่อยเจอกันที่โรงแรม” คนที่กลายเป็นส่วนเกินของคู่รักรีบออกไป และอีก
อย่างเธอก็อยากให้เพื่อนมีเวลาตามล่าพังก์กับคนรักด้วย เพราะถ้ากลับไทย
เมื่อไรคงไม่ได้หวานกันอย่างตอนนี้

“แล้วลัลลิสะ” “ฟ้า” ถาม ลีหน้าเกรงใจ

“สบายมาก ฟ้าไม่ต้องห่วง ลัลลิสอบไปคนเดียวมากกว่าไปกับไอ้หมอบากหมานี่”

“ไอ้นี้” ชูวดลหน้าหัว โคลงศีรษะเบาๆ แล้วจึงจูงมือคนรักเดินแยกไปอีกทาง

ลัลลิลลิตมองตามร่างสูงของเพื่อนที่เดินเคียงข้างคนรักไปจนลับสายตาแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ ใจหนึ่งก็อิจฉาชูวดลที่มีคนรักเป็นคนเก่ง น่ารัก นิสัยดี และมีความอดทนมากแม้จะต้องคบกันแบบหลบๆ ซ่อนๆ ก็ตาม แล้วดูเธอสิ...

หญิงสาวก็มองตัวเอง เธอเรียนจบแล้ว กำลังจะทำงาน ใช้ชีวิตมาเยี่สิบสามปี แต่กลับไม่มีเรื่องรักๆ ใคร่ๆ มาให้ชุ่มชื่นหัวใจบ้างเลย

คิดแล้วมันช่างแห้งเหี่ยวเหลือเกิน...หาอะไรกินดีกว่า

ลัลลิลลิตหัวเราะกับความคิดตัวเอง ที่แรกยังอยากมีสามีอยู่ดีๆ ผ่านไปสองวินาทีเธอก็หัวเสียแล้ว และแน่นอน ปากท้องต้องมาก่อนเสมอ คิดดังนั้นจึงซุกมือลงในเพรนท์โคตลีเหลือ่องสดตัวใหญ่แล้วเดินออกจากซอยเล็กซอยน้อยของย่านชอปปิงชื่อดังอย่างชินไชบาซี มาเดินเล่นรับลมเย็น ยามค่ำคืนเลียบคลองโดรงโบรี สถานที่ขึ้นชื่อที่มีป้ายกูลิโกะขนาดใหญ่ที่เป็นแลนด์มาร์ก ซึ่งหากมาย่านนี้จะต้องมาถ่ายรูปด้วย ไมอย่างนั้นจะเท่ากับมาไม่ถึง และนั่นก็ทำให้บริเวณนี้มีทั้งหนุ่มสาวชาวญี่ปุ่นและนักท่องเที่ยวมากมายแวะเวียนมาไม่ขาด จนเธอต้องถอย เดินไปซื้อหาโกะยากิร้านหนึ่งแล้วหาที่นั่งเงียบๆ ไกลผู้คน กินไปพลาง มองผู้คนเดินผ่านไปผ่านมาไปพลาง จนกระทั่งสายตาเหลือบไปเห็นเป้าหมาย

นั่นมันสุดหล่อที่เธอวิ่งตามนี่!

แหม...พูดถึงสามี (ว่าที่) สามีก็มาเสีย!

สาวเสปี่ยมน้อยยิ้มใหญ่ ทั้งที่จิตใจจนเหือดแห้ง ยิ้มจนปากจะฉีกถึงใบ

หุ ทว่ากุลสตรีศรีสยามเจ้าของรางวัลมารยาทงามตอนอนุบาลสามอย่างเธอ ก็ต้องเก็บอาการด้วยการทำเป็นไม่ใส่ใจ เธอมองซ้ายมองขวา จนกระทั่งเห็น ผู้ชายมาดเข้มอีกคนที่มองเธอตาเป็นประกายเช่นกันจนเธอต้องหลบตาหลบ แล้วหันมาทางสุดหล่อว่าที่สามี่ (โนมโน) ของเธออีกครั้ง ก็พบว่าเขากำลัง มองผู้ชายมาดเข้มคนนั้นด้วยนัยน์ตาวาววับเช่นกัน

เขาแย่งเธอกันหรือ!

หัวใจของลัลณ์ลลิตเต้นผิดจังหวะไปทันทีจนต้องยกมือขึ้นทาบอก แล้วอุทานในใจ คุณพระคุณพระเจ้าข้า...เกิดมาเพ็งมีผู้ชายมาสองสายตาแย่ง เธอ!

กุลสตรีสาวสวยแห่งปีทำนึ่ง ขยับทำนึ่งเพียงเล็กน้อย สุดหล่อว่าที่ สามี่ของเธอก็ขยับมานั่งด้วยทันที

รุกแรงจริงพ่อคุณเอ๊ย!

ถึงจะอยากกรี๊ดร้องแล้วกระโดดไปนั่งตักเขาแค่นั้น แต่ลัลณ์ลลิตก็ ต้องเก็บอาการ ระวังใจที่เต้นแรงไว้ด้วยการเสทำเป็นกินทาโกะยากิ แล้วแอบมองเขาต่อไปเสียบๆ

ดวงตากลมได้โผล่มองตั้งแต่หน้าตาสีน้ำตาลเข้มล้าลึก แผ่แผ่ความ เยือกเย็นจนเธอไม่ออกว่าเขาอยู่ในอารมณ์ไหนกันแน่ จมูกโด่งเป็นสันที่ยังมอง จากด้านข้างยิ่งเห็นว่าได้รูปเพียงไร ตอนมองไกลๆ ว่าหล่อคมเข้มแบบดีๆ แล้ว พอมองใกล้ๆ ยิ่งหล่อกว่าเดิมเสียอีก!

“แค่นี้!” เพราะแอบมองเพลินตาไปหน่อย ผลคือแทนที่จะจิ้มทาโกะ- ยากิเจ้าดังเข้าปาก กลับยกขึ้นมาจิ้มจมูกตัวเองเรียบร้อย

บ้าเอ๊ย! ชุ่มชามจริง!

เสียงกระแอมของเธอทำให้ ‘เป้าหมาย’ หันมามองเช่นกัน นัยน์ตา คมปลาบของเขาส่งผลให้ลัลณ์ลลิตหันหน้าอ้นวบ อับอายเหลือเกินที่ผู้หญิง สวยระดับนางงามจักรวาลอย่างเธอมาทำเป็นจ่อหน้าเขาเสียได้ จึงรีบหลบตา แล้วก้มลงหาขวดน้ำเปล่าที่เพิ่งกตมาจกตู้อัตโนมัติ และพบว่าเธอลืมปิด

ผาขวดจนมันหกหมดไม่มีเหลือ

“ตายละ น้ำหมด!” เจ้าของเสียงหวานปนกระปอดกระแปด นอกจากจะติดคอแล้ว จมูกยังเบือนทาโกะยากิอีก แต่ยังไม่ทันลุกไปไหน คนข้างกายก็ยื่นขวดน้ำเปล่ามาตรงหน้า

เขา...ให้เธอหรือ

ลัลลิตลืมนึกไปแล้วว่ากำลังสำลักขนม เธอมองขวดน้ำในมือเธออย่างไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง แล้วจึงเงยหน้าขึ้นหันไปหาว่าที่สามีมีโนของเธอ คิดว่าเขาจะมองเธอด้วยสายตาหวานซึ่งแบบที่ชายหนุ่มกำลังเดินหน้า ‘รุก’ ใส่หญิงสาว ทว่า...

เพี้ยง!

เสียงใบหน้าเธอแตกละเอียดไม่เหลือชิ้นดี เหตุเพราะ ‘สุดหล่อ’ ยื่นขวดน้ำมาให้เธอก็จริง แต่จะมองหน้าเธอสักนิดหรือก็ไม่ ทั้งยังทำหน้าคล้าย ‘รำคาญ’ ที่ลัลลิตยังตะลึงจนตาค้าง ไม่ยอมหยิบขวดน้ำจากมือเขาไปเสียที

เขาโกรธเธอหรือ ใจหนึ่งคิด แต่พอมองดีๆ ก็อดคิดไม่ได้ว่า หรือเขาจะอาย เพราะไม่มองหน้าเธอเลย เอาแต่เบือนหน้าหนี ทั้งที่ก็ดู ‘รุก’ เร็วไม่หยอก

สาวแสนบอยมักรู้มุกมิม จินตนาการไปล้านแปดว่าเขาต้องเป็นหนุ่มใหญ่ชื้อ่ายไม่กล้าจับคนสวยแบบเธอ จนอดสงสัยไม่ได้

โอ...พ่อคุณพ่อขุนหัว ไม่ต้องอายจ๊ะ ใส่อัลลิตเองก็ได้!

“น้ำครับ” เสียงเข้มดังสำหรับ

คนที่กำลังเคลิ้มไปกับเสียงทุ้มเข้มกังวานแต่แฝงความเอาใจใส่อยู่ในที่ถึงกับสะดุ้ง...เมื่อกี้เขาพูดภาษาไทยอะ!

“อะ...อะไรอะคะ” นางพญาลัลลิตถามตะกุกตะกัก “คุณพูดไทยคนไทยหรือคะ”

หนุ่มมาดเข้มพยักหน้า แล้วอธิบายเมื่อเห็นสีหน้าเต็มไปด้วคำถาม

ของหญิงสาว “ผมได้ยื่นคุณอุทานเป็นภาษาไทย”

“คนไทยจริงๆ หรือคะ”

“ครับ” ชายหนุ่มยืนยันหนักแน่น สีหน้าแววตามั่นคงเช่นเดียวกับ
น้ำเสียง ทำเอาสาวคนฟังอ้าปากค้าง ในใจคิดได้แค่ประโยคเดียว

‘หนีบท้ายแล้วไอ้ลั่น!’

ในหัวลั่นเบรียะราวกับมีมือตีเข้ามาจุดพลุอยู่ในหัวเธอก็ไม่ปาน เขา
บอกว่าเป็นคนไทย ถ้าอย่างนั้นเขาก็ได้ยินเรื่องที่เธอ ‘หีน’ ใส่เขาเนละ!

สาวส่ายกลืนน้ำลายฝืดคอ มองมือหนากร้านที่ยื่นมาแตะหน้าเปลา่มาตรง
หน้า ทั้งที่เธอยังไม่รับ เขาก็นั่งให้อยู่อย่างนั้น มั่นคง แข็งแรง ไม่มีท่าที
แสดงออกว่าเมื่อปลาย จมเธอจ้องข้อแขนของเธอที่หีนเส้นเลือดขึ้นชัดเจน
อย่างตื่นตะลึง แล้วสมองส่วนลามากก็ทำงานทันที

ตรงข้อแขนยังขนาดนี้ แล้วตรง...นั้นละ

“ไม่รับละ” หนุ่มหน้างั้นหันมาหา แล้วเลิกคิ้วเล็กน้อย “หรือจะมอง
‘แขน’ ผมต่อ”

คนถูกถามสะดุ้งสุดตัวตามประกาศนมีซนักติดหลัง เธอซ่อนตามอง
เขาอย่างไม่น่าจะเห็น จมกระทั่งเห็นประกายขบขันในดวงตาของเขาแวบหนึ่ง
ก็ยิ่งร้อนไปทั้งหน้า

อย่างบอกนะว่าได้ยินเรื่องที่เธอคุยแบบหีนๆ กับเพื่อนสนิท ที่ว่าถ้า
ข้อแขนยังเส้นเลือดขึ้นขนาดนี้ แล้ว ‘ตรงนั้น’ จะขนาดไหน!

“ขอบคุณค่ะ” ลั่นลลิตตอบรวดเร็ว รับขวดน้ำเปล่าจากมือเขา ทว่า
มือกลับพลาดไปแตะมือกร้านของเขาอย่างไม่ตั้งใจ

ราวกับมีกระแสไฟแล่นผ่าน หนุ่มมอดเขมซซงักไปเล็กน้อย เขาจ้อง
เธอหนึ่งๆ จนกระทั่งหญิงสาวหลบตา ก้มหน้าลงความทากระคายพิชชูแบบ
เบียดมาเสียดคราบทาโกะยากิออก แล้วดื่มน้ำอย่างรวดเร็วจนล่ำลักอีกครึ่ง

“แฉีก!”

ให้ตาย จะขายหน้ากับว่าที่สามี (มโน) แบบนี้ไม่ได้ละ!

ลลันลลิตสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เรียกสติที่กระจัดกระจายให้กลับมาอีกครั้ง แม้จะยังซัดเซิน (ไปเองฝ่ายเดียว) กับสายตาของเขา แต่ก็รู้สึกดีที่หวังมาดนางพญาด้วยการเช็ดหน้าขึ้นสี่สิบห้าองศา แล้วทิ้งสายตามองแบบอ่อยนิดๆ หยอ ดหน้อยๆ

“ขอบคุณมากเลยค่ะ” สาวแสบส่งยิ้มโปรยเสน่ห์แบบที่มักจะมีหนุ่มๆ ตกหลุมเสมอ และครั้งนี้ก็เช่นกัน ทว่า...

เพี้ยง!

เสียงเคาะหน้าเธอตกแตกกระจายดังอยู่ในโสมมโสมม นอกจากเขาไม่สนใจแล้ว ยังทำหน้าเอือมระอาอีกด้วย

เหลือเชื่อเลย เธอถูกเมิน!

ดวงตากกลมโตมองหนุ่มมาดนิ่งตรงหน้าอย่างไม่อยากเชื่อสายตา ร้อยทั้งร้อยเจอรอยยิ้มหวานเชื่อมเข้าไปถึงท้องปอดต่อทั้งนั้น แต่ผู้ชายตรงหน้ากลับทำแค่พยักหน้าเบาๆ แล้วมองผ่าน ไม่แม้แต่จะรับขวदन้าคืนด้วยซ้ำ เขากล้าตืออย่างไรรถึงเมืงนางฟ้าแห่งเอกโกชนาการและการกำหนดอาหารได้ลงคอ

ลลันลลิตเขินเขี้ยวแล้วลอบถลึงตาใส่ผู้ชายเย็นชา คิดว่าแต่เนี่ยจะทำให้เธอพอใจได้หรือ ก็บอกแล้วว่าอยากได้!

“อู๊ย!” นางมารสาวแสร้งอุทานอย่างแนบเนียน ทั้งที่ตัวเองเป็นคนปิดขวदन้าตกพื้นแท้ๆ แต่ก็เรียกความสนใจจากหนุ่มจอมเย็นชาได้ในที่สุด

“ขอโทษที่ทำน้ำคุณหกหมดเลย เดี่ยวลลันไปซื้อมาคืนนะคะ” สาวร่างเล็กแอบเนียนบอกชื่อตัวเองไปเสร็จสรรพแล้วลุกขึ้น แต่ก็แอบยังตัวไว้นิดๆ เมื่อเขาห้าม

“ไม่ต้องครับ”

“จะดีหรือคะ” ถามแล้วก็ลอบยิ้มสลับใจ แล้วกลับมาที่นั่งเดิมโดยแอบขยับไปใกล้เขาอีกนิด “ลลันกินของคุณหมดเลย”

“ไม่เป็นไรครับ” พุดจบเขาก็หันหน้าไปอีกทางราวกับต้องการดับบท

ไม่อยากพูดกับเธอต่อ

คนถูกเมินครึ่งแล้วครึ่งเล่าถึงกับยกมือทาบอก อยากอุทาน ‘คุณพระ’ ออกมาเหลือเกิน แต่ห้ามตัวเองไว้ทัน ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะทนการอ้อย ของเธอได้ จนเธออยากตะโกนใส่หูเขาหนักว่า ถ้าดีอย่างไรถึงได้เมินเจ้าของ ตำแหน่งติดหม้อข้าวหม้อแกงแห่งเอกโฆษาการและการกำหนดอาหาร อย่างเธอ

หรือว่าเป็นเกย์

ลั่นลลิตหันไปแอบมองสำรวจชายหนุ่มข้างกาย ที่พอจับผิดได้ๆ ก็พบว่าเขาไม่ใช่ไหนวุดเคราเลย ใบหน้าหล่อเหลาเกลี้ยงเกลา ผิวขาวที่แม้จะ คล้ามแดดแต่ก็ดูสะอาดสะอ้าน มีริ้วรอยตามวัยนิดๆ แต่แอบมองไม่เห็น บ่งบอกว่าคงดูแลตัวเองมาดีพอสมควร

ตายละวา... หรือที่เขาไม่มองเธอเลยเพราะจริงๆ แล้วเขาเล็งเด็ก หนุ่มๆ ไว้แล้วกันแน่

คิดดังนั้นลั่นลลิตจึงขยับออกห่างจากร่างสูงที่ละนิดอย่างแนบเนียน ไม่ให้เขาสังเกตเห็น จากนั้นจึงลุกขึ้นเตรียมซึ่งแบบ ‘เนียนๆ’ อีกเช่นเคย แต่เขาหันมาเสียก่อน

“อ๊ย!” คนเตรียมห็นี่สะดุ้งเล็กน้อย เธอคิดว่าเธอทำทุกอย่างซ้าๆ แล้ว แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเขาจะรู้แล้วหันมามองด้วยสายตาจางๆ นี่ จึงต้องอึ้งลู่ไว้ ก่อน “ลั่นลลิตได้ว่านัดเพื่อนไว้ ไปก่อนนะคะ ขอบคุณสำหรับน้ำค่ะ”

พูดจบแล้วหญิงสาวก็ชิงออกไปทันที นาที่นี้หนนี้ได้เป็นตังหนี่ แล้ว ลัญญากับตัวเองว่าฝึกลบเรื่องนี้ไว้แล้วกระซิบๆ ลงดินไม่ให้แตกหน่อออกมาให้ใครรู้เรื่องน่ายายของเธอ มีอย่างไหน มีตาแต่ไร้แวว เผลอไปจิบเกย์ หนุ่มใหญ่เสียได้ รู้ถึงไหนอายถึงนั้นจริงๆ!

ดวงตากลมโตที่ฉายแววสับสนระคนผิดหวังนิดๆ ของสาวสวยแปลก ข้างกายไม่อาจพ้นสายตากกริณทร์ไปได้ เขาเฝ้ามองตั้งแต่ตอนที่เธอมอง

สำรวจเขาเช่นกัน มิหนำซ้ำยังมองเขาด้วยสายตาราวกับอยากที่จะกลืนลงท้องไปในคราวเดียว

จ้าวแสน...

ไม่มีอีกแล้วเด็กสาวท่าทางเรียบๆ ที่เขาเคยเห็น กลายเป็นหญิงสาวท่าทางเอาเรื่อง กล้าได้กล้าเสีย ไม่อย่างนั้นเธอคงไม่กล้าเข้าหาเขาก่อนอย่างเมื่อครู่

กรินทร์ไม่ใช่หนุ่มน้อยอ่อนหัดที่จะมองไม่ออกว่าเธอคิดอย่างไร คนที่ใช้ชีวิตมาสี่สิบปี ผ่านความเป็นความตาย งานสกปรกในโลกลีลาอย่างเขามองแค่ปราดเดียวก็รู้ แต่ไม่คิดตอบรับ ไม่มีวันตอบรับ เธอไม่ใช่ผู้หญิงในอุดมคติของเขา และอีกอย่างก็เพราะอย่างไรเสียระหว่างเขากับเธอไม่ต่างอะไรกับการอยู่คนละโลก ที่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่มีทางบรรจบกันได้ แต่ที่เขาตามเธอมา...เพราะเหตุผลอื่นต่างหาก

นับตั้งแต่วันที่พบว่ามิใคร่คนหนึ่งคอยจับตามองลัสน์ลลิต ทุกประเทศสัมพันธ์ของกรินทร์ถูกปลุกขึ้นทันที ลัณชาตญาณจากการใช้ชีวิตมานานบอกวาไม่ใช่เรื่องปกติ ไม่ควรมีผู้ชายท่าทางลึกลับน่ากลัวตามติดชีวิตหญิงสาวที่เพิ่งเรียนจบ ไม่อาจจะด้วยเหตุผลใดก็ไม่ว่า และนั่นก็ทำให้เขาทั้งทุกอย่างแล้วติดตามเธอมาตามที่เคยลั่นวาจาไว้

เขาจะดูแลลัสน์ลลิตด้วยชีวิต

นัยน์ตาคมปลามองตามร่างเล็กบอบบางที่เดินออกไป พลันสายตา ก็ปะทะกับชายร่างสูงคนเดิมที่แอบมองลัสน์ลลิตตั้งแต่ตอนที่อยู่ประเทศไทย ทั้งที่ไม่อยากยุ่งกับเธอให้วุ่นวายไปกว่านี้ แต่ไม่มีทางเลือก สุดท้ายกรินทร์ก็ลุกขึ้นเดินไปคว้านแขนเล็กไว้ก่อนที่สาวเจ้าจะเดินไปไกล ทว่า...

พลั๊ก!

กำนั้นเล็กๆ พุ่งมาอย่างรวดเร็ว ถ้าจะหลบก็หลบทัน แน่หนอนว่าแรงน้อยๆ ของเธอไม่ทำให้คนอย่างเขาเจ็บได้อยู่แล้ว แต่กรินทร์เลือกรับไว้เพียงเพื่อจะได้ 'ไปต่อ'

“คุณ!” ลัลน์ลลิตทำหน้าเหมือนเห็นผีแล้วขี้มึนเฉีอนๆ

คนที่ตามลัลน์ลลิตเดินปะปนกับผู้คนหายไปแล้ว กรินทร์จึงโล่งใจได้
เปละะหนึ่ง จากนั้นจึงหันกลับมาองลัลน์ลลิตแล้วส่ายหน้าอย่างปลงตก
เขาจะจัดการแม่ตัวดีตรงหน้าอย่างไรดี

ตัวอย่าง

ชีวิตอีจาง | กรรมกา

ในหนึ่งชีวิต...อาจมีใครสักคนเข้ามา
ทำให้คนที่ใช้ชีวิตในความมืดมน
มียามอัสดงอันแสงงดงาม

ชีวิตอันราบเรียบของลัลณ์ลลิต

สาวสุดมันและคิดว่าตัวเองสวยปานนางงามจักรวาล
มีอันต้องพลิกผัน เมื่อมีผู้ชายท่าทางลึกลับคนหนึ่งเข้ามาพัวพัน

ชื่อของเขาคือ กรินทร์ แกรี่ เหลียง

เขาล่อ ล้ำ น่ากินแบบกลืนลงท้องไปในคราวเดียว แต่เขาแก่กว่าเธอสิบเจ็ดปี!

จากที่เจอกันโดยบังเอิญ กลายเป็นไปไหนก็เจอหน้า

ทว่าเขากลับนิ่งจนเดาไม่ออกว่าคิดอย่างไร

แต่ไม่เป็นไร เธอจับ 'ลุง' นี้ก่อนก็ได้

ลัลณ์ลลิตได้เป็นที่ปรึกษาด้านการควบคุมอาหาร

ให้หลานสาวของกรินทร์โดยบังเอิญ

แต่กลับแฝงเรื่องลับ ดึงเธอเข้าสู่อันตรายอย่างไม่รู้ตัว

ทว่าทุกครั้งที่เกือบตาย เธอกลับปลอดภัยในอ้อมแขนของเขา

จนเธออดสงสัยไม่ได้ว่าเขาเป็นใครกันแน่

หรือว่าจะเป็น...มาเฟีย!

Work Hard...
Love Harder

ทดลองอ่าน

24 SPB
สาระ สนุก กลาง
satapornbooks.com
สำนักพิมพ์ในเครือสทาร์บุ๊คส์

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-00-3621-9

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book